

ONKO TOTUUS
(KRISTITTYNÄ OLOSTA,
PAPPEUDESTA, SEURAKUNNASTA,
OPETUSLAPSEUDESTA,
PYHÄN HENGEN KASTEESTA,
UUDESTISYNTYNEEN SYNTISYYDESTÄ
JA KILVOITUKSESTA, SEKÄ
LOPULLISESTA LUNASTUKSESTA)
EHKÄ TÄLLÄINEN?

MITÄ KRISTILLISYYS ON JA MITEN TULLAAN KRISTITYKSI?

1

On olemassa kolme käsitettä, joilla on selvästi määrätty ja rajattu sisältönsä, mutta nykyajan ihmiset sekoittavat niiden sisällön yhä enenevässä määrin keskenään. Nämä käsitteet ovat:

1. Humanismi, joka tulee latinan sanasta "huumaanus", merkiten: ihmisystävällinen / hyvänsävyinen / sävyisä / lempeä / suvaitsevainen. Humanismi merkitsee yleissivistyksellisiin tietoihin perustuvaa elämäntavotusta tai ajatussuuntaa. Alkuaan se oli renessanssi-ajan henkistä, kirjallistieteellistä kulttuuria, sisältöltään inhimillisyyttä tähdentävää ajattelua. Se oli kirjallisuuteen harrastus (vastakohtaksi luonnontieteellistekniselle).
2. Sosiaalinen, latinan sanasta "socialis", merkiten: toverillinen / yhteiskunnallinen / yhteisöön liittyvä / yhteisöön sopeutuva.
3. Kristillinen, joka on muodostunut sanasta "kristiaanos" (kristitty), ja se on tehty, liittäen Kristus-nimeen latinainen pääte, mutta sen alkuperäinen merkitysvivahte on epäselvä. Varmaa vain on, että se oli alkuaan haukkumanimi.

Se, että nämä käsitteet sisältöltään paljolti sekoitetaan keskenään, johtuu osaltaan luopumuksesta, elävästä kristinuskosta vieraantumisesta, osaltaan taas vallitsevasta väärästä kristillisestä opetuksesta: Suomessa melkein koko kansa kuuluu kirkkoon sillä perusteella, että heidän on lapsikasteen yhteydessä siihen liitettävä. Heille myös vakuutetaan tämän kirkkoon kuulumisen perusteella, että he ovat todellisia oikeita kristittyjä, vieläpä lapsikasteensa yhteydessä jopa uudestisyntyneitä ja Pyhästä Hengestä osallisiksiin tulleita. Todellisuudessa he ovat kuitenkin luonnollisen, sielullisen ihmisen tilaansa, jossa eivät kaikkia pappien vakuutteluista huolimatta löydä jumalallista elämää itsestään. Täten he erehtyvät luulemaan, että kristillisyyden on vain yleissivistyksellisiin tietoihin perustuvaa kirjallisuuteen harrastelua, sekä nimikristillisen järjestyksen, kirkon, jäsenyyteen sopeutumista.

Tähän ongelmaan on törmännyt myös kuuluisa englantilainen kristitty kirjailija, entinen ateisti, nimeltään C.(sii) S. (es) Lewis (luis). Hän kirjoitti kirjaansa "Tätä on kristinusko" seuraavaa:

"Olen nimittäin käyttänyt sanaa 'kristitty' sellaisesta ihmisestä, joka hyväksyy kristikunnalle yhteiset opit. Ihmiset kyselevät: 'Mikä te olette sanomaan, kuka on kristitty ja kuka ei?' tai: 'Eikö moni, joka ei voi uskoa noita oppeja, silti voi olla paljon aidompi kristitty, paljon lähempänä Kristuksen henkeä kuin muutamat, jotka uskovat?'"

Eikö olekin tuttua? Lewis kuitenkin vastaa tällaisiin kyselyihin selvästi:

"...Jos päästämme ihmiset henkistämään ja hienostamaan - tai 'syventämään' kristitty-sanan merkitystä, siitähän tulee hyvin pian käyttökelvoton sana. Ensinnäkään kristityt itse eivät enää voi käyttää sitä kenestäkään. Eihän ole meidän asiamme sanoa, kuka on tai ei ole syvimmissä merkityksessä Kristuksen hengen mukainen. ... Ne jotka eivät kuulu uskovien joukkoon, ilmielmin käyttävät sanaa sen hienostuneessa merkityksessä. Siitä tulee heidän suussaan pelkkä kehuva termi. Sanoessaan jotakuta kristityksi, he tarkoittavat, että hän on heidän mielestään hyvä ihminen. ... Meidän on sen vuoksi pidettävä kiinni sanan alkuperäisestä merkityksestä. Nimeä 'kristitty' alettiin alunperin käyttämään Antiokiassa 'opetuslapsista', niistä jotka hyväksyivät apostolien opetuksen (Apt.11:26)."

Ja todellakin. Apostolien teoissa 11:26 lukee, että "Antiokiassa ruvettiin opetuslapsia ensiksi nimittämään kristityiksi." Myöhemmin opetuslapset omaksuivat halulla tämän nimityksen itselleen, sillä Pietari kirjoitti (1 Piet. 4:14-16):

"Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, niin te olette autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päällänne. Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tai sen tähden, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin; mutta jos hän kärsii kristityksi, älköön hävetkö, vaan ylistäköön sen nimensä tähden Jumalaa."

Lewis jatkaa vielä kirjassaan kristitty-nimen oikean käytön suhteen seuraavasti:

"Sen käyttöä ei suinkaan rajoitettu niihin, joiden elämässä opetus kantoi hedelmää kaikin mahdollisin tavoin. Sen käyttöä ei suinkaan rajoitettu koskemaan myös niitä, jotka ovat sisimmässään jollakin hienostuneella, henkistyneellä tavalla 'paljon lähempänä Kristuksen henkeä' kuin opetuslapsista epätyytyttävimmät. ... Kun ihminen joka hyväksyy kristinuskon opetuksen, ei elä sen arvon mukaisesti, on paljon selvempää sanoa, että hän on huono kristitty, kuin että hän ei ole kristitty."

Ja todellakin! Ulkonainen raja kristityn ja ei kristityn välillä kulkee tunnustuksessa. Jos ihminen tunnustaa suullaan Jeesuksen herruuden, hän kaiken todennäköisyyden mukaan silloin myös saattaa uskoa sydämessään. Tällöin hän omaa myös edellytykset pelastumiseen (Room.10:8-13). Hän saattaa olla joko itsensä tai toisten mielestä huono kristitty, mutta kristitty kuitenkin. Sen sijaan, olkooppa ihminen kuinka sivistynyt, lähimmäisrakkaudellinen ja jaloluontoinen tahansa, jos hän ei pidä totena kristinuskon perussanomaa, hän ei ole kristitty. Toiset saattavat ja hän itsekin saattaa pitää häntä kristittynä sanan väärästä merkityksessä, mutta alkuperäisessä Uuden testamentin opetuksen mukaisessa merkityksessä hän ei ole kristitty.

Kaikki mitä edellä olen sanonut, koskee kristityn ja ei-kristityn ulkonaista rajaa. Todellinen raja kulkee kuitenkin ihmisten sisäisessä tilassa, ja tämä sisäinen tila ratkaisee, onko ihminen lopultakaan kristitty vai ei.

Lähtekäämme tutkimaan tätä asiaa Paavalin opetuksesta. Toisessa kirjeessään korinttolaisille Paavali toivottaa kaikille seurakunnan jäsenille, että "Herran Jeesuksen Kristuksen armo, ja Jumalan rakkaus, sekä Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kanssanne" (13:13). Samassa kirjeessään, jopa samassa luvussakin (13:5) Paavali ilmaisee, ettei hän ilman muuta pitänyt kaikkia Korinton seurakunnan jäseniä uskossa olevina. Hän kirjoitti:

"Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei (hän ole teissä), niin te ette kestä koetusta."²

Paavalin mukaan uskossa olo on siis sitä, että Jeesus Kristus on uskossa. Mutta miten sitten Kristus voi olla uskossa? Tähän Paavali vastaa roomalaisille osoitetussa (8:9-10) kirjeessään:

"Mutta te ette ole lihan hallittavina vaan Hengen, jos muutoin Jumalan Henki asuu teissä. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa. Jos taas Kristus on teissä, niin ruumiin tosin on kuollut synnin tähden, mutta Henki on elämää vanhurskauden tähden."

¹ Tämä on Raimo Poutiainen Turun Pelastusarmeijan osaston teemaillassa 3.3. 1991 klo 18,00 pitämä esitelmä.

² Uusi käännös väärastelee Paavalin tarkoituksen, kääntäessään: "Tutkikaa itseänne, elätkö uskossa. Pankaa itsenne kokeeseen. Ettekö huomaa, että Jeesus Kristus on teidän keskellänne? Ellei niin ole, ette selviydy kokeesta." Onneksi sentään alaviitteeseen on otettu myös Paavalin tarkoittama vastine: "teissä." Eihän tekstissä ollenkaan aseteta kyseenalaiseksi, onko Herra yleensä seurakuntansa keskellä, vaan se, onko hän yksityksessä kristityksi tunnustautujassa.

Jos Kristus on meissä, niin (8:15) "Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia", kuten Paavali saman kirjeensä samassa luvussa hiukan myöhemmin jatkaa. Kysymyksessä ei ole kirjoitusten kautta saatu todistus, vaan Hengen välitön todistus, Pyhän Hengen sinetti, joka totuuden sanan kuulemisen jälkeen, uskoon tultuamme, on käsirahaksi (ἀρραβών) meihin asetettu (Ef.1:13-14).

Herramme Jeesus ilmaisi saman asian toisin sanoin, puhuessaan Nikodeemukselle uudestisyntymisen välttämättömyydestä (Joh.3:1-10). Paitsi ruumista ja sielunelämää, ihmisessä on myös henki, josta sanotaan, että Herra "...on luonut ihmisen hengen hänen sisimpäänsä" (Sak.12:1). Tämä henki on ihmisen vanhemmiltaan perimässä tilassa kuollut, suhteessaan Jumalaan. Tällainen ihminen ei kykene kokemaan henkensä välityksellä yhteyttä Jumalan Henkeen. Käsite: "uudestisyntyminen" kuvaa sitä muutosta, mikä ihmisessä tapahtuu, kun hänen henkensä tehdään eläväksi ja kykeneväksi kokemaan yhteys Jumalaan.

Ennen uudestisyntymistään jokainen ihminen on hengellisesti kuolleessa tilassa, kuollut rikoksiinsa ja synteeihinsä (Ef.2:1-5, Kol.2:13), kuten Paavali kirjoitti. Kun hän ottaa vastaan evankeliumin sanoman, ja uskon kautta tulee Jeesuksen sovitus työn vaikutuspiiriin, "elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa vapauttaa hänet synnin ja kuoleman laista" (Room.8:2), jonka lain orjuudessa hän ennen toivottomana huokaili (Room.7:24). Minä jopa kääntäisin tässä kohtaa: "riippumattomaksi tehnyt", sillä jos Kristus on Henkensä kautta meissä, ruumiimme on edelleen kuollut meissä asuvan synnin tähden, mutta Henki on elämää (8:10) meille lahjoitetun vanhurskauden tähden.

Pelastus, uudesti syntyminen ja Pyhästä Hengestä osalliseksi pääseminen on siis Paavalin mukaan "kokemus", kuten hän Tiitus-kirjeessään selvästi opettaa (3:4-7). Tähän kokemukseen päästään vain uskon kautta, kuten Jeesus itse sanoi: "Ellette usko minua siksi, joka minä olen, niin te kuolette synneissänne" (Joh.8:24). Jos ihminen on ja pysyy hengellisesti kuolleessa tilassa, ja jos hän kuolee lopulta ruumiillisestikin syntiensä vallassa, niin rajan takana häntä odottaa vielä tuomiopäivän "toinen kuolema", josta Ilmestyskirja puhuu. Tämä kohtaa häntä, ellei hän täällä ajassa käännä tietoisesti Herramme Jeesuksen Kristuksen puoleen. Jos hän kääntyy, Herralla on varattuna hänelle syntien anteeksi anto, sekä perintöosa pyhitettyjen joukossa iankaikkisessa elämässä.

Ainoa oikea kristillisyyden on siis täällä ajassa saatu tietoinen osallisuus Jumalan Hengestä (Room.14:17). Mutta Uusi testamentti on monessa kohdalla ennustanut ja varoittanut siitä nimikristillisyydestä, joka on ominaista ajallemme. Viimeisten päivien ihmisistä sanotaan, että "heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman" (2 Tim.3:5). Tämä ilmeisesti tarkoittaa samaa, mitä Juudan kirjeen puhe (jaa 19) "sielullisista, Henkeä vailla olevista" tunnustajista. Jeesus itsekin ennusti lihassa vaelluksensa päivinä ihmisryhmistä, jotka oven sulkemisen jälkeen alkavat vedota Jeesuksen kanssa syömisiinsä ja juomisiinsa, sekä hänen opetuksiensa kuuntelemiseen (Luuk.13:23-27). Mutta vakavin varoitus sisältyy mielestäni Matteuksen 25 luvun alussa kerrottuun (1-13): Tässä Jeesus itse ennustaa toista tulemistaan edeltävästä ajasta, kuinka "siltoin on taivasten valtakunta oleva kymmenen neitsyen kaltainen." Tunnemme useimmat jatkoon vertauspuheen viidestä tyhmästä ja viidestä viisaasta neitsyestä, jotka (yljän tulohuudon kuultuansa) lähtivät ylkää vastaan. Tyhmillä oli vain lamppunsa, muttei öljyä astiassaan, ja heidän lamppunsa sammuiivat sillä seurauksella, että he jäivät haasalin ulkopuolelle. Lamppu kuvaa Herran sanaa (Ps.119:105), saviastia taas ruumista (2 Kor.4:7), ja öljy Pyhän Hengen osallisuutta (Sak.4:1-6). Öljyn omaaminen astiassa kuvaa Pyhän Hengen osallisuutta. Öljyn puuttuminen johtaa hylkäystuomioon, jonka Herra lausuu julki: "En tunne teitä."

Lopuksi: Olet oikea kristitty, jos uskot ja tunnustaudut evankeliumin sanoman sisältöön, ja omaat myös sisäisen varmuuden uudestisyntymisestä ja Pyhän Hengen osallisuudesta. Tunnustautumisesi Kristukseen kuuluvat ja näkevät muutkin, mutta mahdollisen Hengestä osallisuutesi tai osattomuutesi tiedät vain sinä itse ja Herra. Se ei ole toisten mitattavissa minkään kielilläpuhumis- tai profetoimislahjan perusteella. On tosin niitäkin, jotka mittailevat näillä perusteilla toisia, mutta he myös mittailussaan erehtyvät usein. Kukin kristitty tietää kyllä itse sisäisesti, mitä on saanut ja kokenut.

Jeesuksen todistus on "profetian Henki" (Ilm. 19:10), jonka jokainen aito kristitty omaa sisäisesti ja tietoisesti, muttei aina ulkonaisesti ilmenevästi.

Paavali painotti, etteivät "väävät" (ᾠδοί) saa periä Jumalan valtakuntaa (1 Kor.6:9-11). Hän luettelee jatkossa kymmenkunta syntialuetta näiden "väärien" esimerkeiksi. Sitten hän toteaa korinttolaisista: "ja tuollaisia te olette, jotkut teistä. Mutta te olette pesettäneet itsenne, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä."

Sinäkin, olitpa kuka tai millainen tahansa, voit tänä iltana vastaanottaa peson, pesettää itsesi Herramme sovintokuoleman lunastusveressä, ja tulla pyhitetyksi ja vanhurskautetuksi Jeesuksen nimessä ja Jumalamme Hengessä. Aamen.

PAPPEUS, SEURAKUNTA, OPETUSLAPSEUS, MITÄ NE MERKITSEVÄT?

3

Aiheeni otsikon kullakin sanalla on selvästi mielletty sisältönsä meidän aikamme. Meidän kulttuuripiirissämme sana "pappeus" kreikaksi "ἐπαρσία" (lue: hierateia), sanasta "ἐπίσκοπος" (hierēus) = pappi, tuo ilman muuta mieleen kirkkojen papiston. Sana "seurakunta" mielletään myös yleisesti synonyymiksi "kirkko" -sanalle. Nykykreikassa kirkko-sana onkin sama "ἐκκλησία" - sana joka on käännetty seurakunnaksi, kun taas seurakuntaa merkitsemään on tullut toinen sana "ἐνορία". Myös sana "opetuslapsi" mielletään tavallisesti kirkon jäsentä, kristittyä tarkoittavaksi, vaikka käännöksen pohjana olevan kreikan "μαθητής" -sanan käännökseksi riittäisikin pelkkä: "oppilas."

Otsikossani nämä sanat ovat tarkoitteellisesti mainitussa järjestyksessä, koska juuri tässä järjestyksessä aion yrittää niistä jotakin sanoa. Seurakunta-sana on näistä sanoista tärkein ja keskeisin, mutta Uuden testamentin suinkaan aina olemassa, vaan se on apostolisen ajan jälkeinen instituutio. Sitä ei ole löydettävissä Uuden testamentin kuvaamista seurakunnista. Koska nyt kuitenkin on tosiasia, että apostolisen ajan jälkeen kirkossa on tapahtunut kirkon jakaantuminen kahtia, pappeihin ja maallikoihin, joudumme kysymään, antaako Uusi testamentti ja apostolinen opetus perusteita tälle jaolle? Room. 15:16 Paavali kertoo "papillisesti toimivansa Jumalan evankeliumin palvelusta, jotta pakanakansoista tulisi otollinen ja Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri." Kun siis Paavaliakin piti palveluaan papillisena palveluna, viittaako tämä kenties siihen, että myöhempi jakautuma olisi jo idussaan hänenkin mielessään?

PAPPEUDESTA: Vaikka käsitteet "pappi" ja "pappeus" ovatkin tunnettuja ja tuttuja jopa Uuden testamentin lehdistöllä, on joitakin kohdalla ehkä yllättävää kuulla, ettei niin sanottua kristillistä papistoa ole ollut suinkaan aina olemassa, vaan se on apostolisen ajan jälkeinen instituutio. Sitä ei ole löydettävissä Uuden testamentin kuvaamista seurakunnista. Koska nyt kuitenkin on tosiasia, että apostolisen ajan jälkeen kirkossa on tapahtunut kirkon jakaantuminen kahtia, pappeihin ja maallikoihin, joudumme kysymään, antaako Uusi testamentti ja apostolinen opetus perusteita tälle jaolle? Room. 15:16 Paavali kertoo "papillisesti toimivansa Jumalan evankeliumin palvelusta, jotta pakanakansoista tulisi otollinen ja Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri." Kun siis Paavaliakin piti palveluaan papillisena palveluna, viittaako tämä kenties siihen, että myöhempi jakautuma olisi jo idussaan hänenkin mielessään?

On ilmeistä, että Vanhan testamentin aikana jako pappeihin ja maallikoihin oli senaikaiseen armotalouteen kuuluva. Kansa oli jaettu leeviläiseen pappeuteen ja muiden sukukuntien papittomuuteen. Tämän tota Hebr. 7:11, mutta osoittaa samalla, että pappeus on muuttunut 7:12. Kirje todistaa selvästi (7:14), ettei Mooses puhunut mitään siitä pappeudesta, joka nykyään on voimassa. Meidän Herrammehan on noussut Juudasta, jolle sukukunnalle Mooses ei puhunut pappeudesta mitään. Kun Hebrealaiskirje osoittaa (7:24), että meidän Herrallamme on katoamaton pappeus Melkisedekin järjestyksen mukaan, kirje osoittaa samalla, että Jumala on lakkauttanut leeviläisen pappeuden. Tämän Melkisedekin pappeuden haltijana on vain yksi henkilö: Jeesus, ylönnoissut Jeesus Kristus, ja hän toimittaa pappispalvelusta siinä oikeassa taivaallisessa majassa (8:1-2).

Meidän Herramme ylimmäispapillisen pappeuden lisäksi Uusi testamentti tunnustaa voimassa olevaksi ainoastaan kaikkien kristittyjen yleisen pappeuden, ei mitään muuta. Ilmestyskirjakin toteaa, että meidän Herramme on rakastanut meitä (1:5-6), ja päästänyt meidät synneistämme verellensä, ja tehnyt meidät kuningaskunnaksi ja pappeiksi Jumalalleen ja isälleen. Tämä kristittyjen pappeus on todellisuutta myös tulevassa tuhatvuotisessa ajassa, sillä tästä sanotaan: "...he tulevat olemaan Jumalan ja Karitsan pappeja, ja hallitsevat hänen kanssaan ne tuhat vuotta." (20:6). Mutta se on tärkeää, että jokainen kristitty on pappi nykyisessään ajassa, ja tämän pappeuden tehtävät perustuvat ja jakaantuvat kharismojen, armolahjojen mukaan itse kullekin.

1 Piet. 2:5:stä voimme lukea kehotuksen, joka kuuluu meille kaikille: "Ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia." Saman luvun jae 9 sanoo: "Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, omaisuus kansa, julistaaksenne sen täydellisyyksiä, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa." Tämän mukaan koko Kristuksen seurakunta on hengellistä papistoa, eikä vain uhraukseen hengellisiä uhreja, vaan myös julistaaksenne kutsujansa täydellisyyksiä. Toistan vielä: Uusi testamentti ei tunnusta voimassa olevaksi muita pappeja ja pappeuksia kuin nämä kaksi: Herramme Jeesuksen ylimmäisen pappeuden ja kaikkien kristittyjen yleisen pappeuden.

Alkuaajan seurakunnissa yleinen pappeus oli myös käytännössä, siitä huolimatta, että heilläkin oli kristilliset johtajansa, joita silloin nimitettiin vanhimmiksi (πρεσβύτερος) ja kaitsijoiksi (ἐπισκοπος). Nämä vanhimmat ja kaitsijat eivät kuitenkaan toimineet yksin edes opettamisessa, vaan jotta taattaisiin se, että kaikki saisivat opetusta ja kehoitusta, kaikkien seurakunnan jäsenten tuli saada sekä profetoida että toimia muutenkin esittäjinä kokouksissa. Ei tietenkään samassa kokouksessa, vaan toiset tässä, toiset toisessa. Vaikka seurakunnan vanhimmat toimivat johtajina, puhujina ja sielujen valvojina, tämä ei ollut esteenä sille, että kaikki jäsenet kävivät kokouksissa armolahjojaan, esittäen jotakin. Tästä Paavali antoi selvän ohjeen 1. Kor. 14 luvussa (26-31).

"Kuinka siis on, veljet? Kun tullette yhteen, on jokaisella jotakin esitettävää: Millä on virsi, millä opetus, millä ilmestys, mikä aikoo puhua kielillä, mikä selittää. Kaikki tapahtukoon rakennukseksi. Jos kielillä puhutaan, niin puhukoon kullakin kertaa vain kaksi tai enintään kolme, ja yksi selittääköön. Mutta jos ei ole selittäjää, niin olkoot vaiti seurakunnassa ja puhukoon itselleen ja Jumalalle. Profetoista saakoon kaksi tai kolme puhua, ja muut arvostelkoon. Mutta jos joku toinen siinä istuva saa ilmestyksen, vaietkoon ensimmäinen. Sillä tiedän on saatava kaikkien profetoida toinen toisensa jälkeen, jotta kaikki saisivat opetusta ja kaikki kehoitusta."

Uuden testamentin ajan kristityt olivat siis kaikki pappeja, jotka kulkivat Pyhän Hengen johdossa, täysin vapaasti evankeliumia julistaen, ja murtaen myös vapaasti kodeissaan leipää. (Apt. 2:46, 8:4, 11:19-21). Mutta sitten alkoi tapahtumaan muutos.

Jo Uudessa testamentissa kerrotaan (3 Joh. 9-10) Diotrefeksesta, "joka pyrki olemaan ensimmäinen heidän joukossaan" korottaen siis itsensä toisten yläpuolelle. Tämän tähden apostoli Johanneskin joutui ristiriitaan tämän pyrkimyksen kanssa. Ei mennyt paljon aikaa siihen, kun tämä ensimmäiseksi pyrkimisen kehitys meni vielä pitemmälle. Syyrian Antiokian piispa Ignatius alkoi ylikorostamaan kaitsijan eli piispan sekä diakonien asemaa ja valtaa. Tämä käy selvästi ilmi hänen kirjeistään Smyrnalaisille, josta voimme lukea seuraavaa:

"Seuratkaa kaikki piispaa niin kuin Jeesus Kristus Isää, ja vanhimpia niinkuin apostoleja. Diakoneja taas kunnioittakaa kuin Jumalan käskyä. Älköön kukaan ilman piispaa toimittako mitään seurakunnallista toimitusta. Sellaista ehtoollista pidettäköön pätevänä, joka tapahtuu piispan tai hänen valtuuttamansa henkilön toimesta. Minne piispa ilmaantuu, siellä olkoon lauma, samoin kuin katolinen kirkko on siellä missä Jeesus Kristus on. Ilman piispaa ei ole lupa toimittaa kastetta eikä rakkaudenateriaa. ...On hyvä antaa tunnustus Jumalalle ja piispalle. Se joka kunnioittaa piispaa, nauttii kunnioitusta Jumalan puolelta. Se joka panee jotain toimeen piispalta salassa, osoittaa palveluksensa perkeleelle."

Seuraamatta tätä kehitystä pitemmälle, antakaamme nykyajan pappien itsensä vahvistaa tämän kehityksen kulku. Kirjassaan "Johdatus teologiaan" professori Osmo Tiilikä kirjoitti seuraavaa, selostaessaan alkuseurakunnallisia oloja:

³ Tämä esitelmä pidettiin PA:n Turun osaston tilaisuudessa, 24.3. 1991. Esitelmän piti Raimo Poutiainen, ja aiheen nimenä oli silloin: "Pappeus, seurakunta ja opetuslapseus, mitä ne todella merkitsevät?"

"...Ratkaisevaa oli kuitenkin, että kaikki kristityt muodostivat yhden Jumalan kansan, jossa kaikki olivat yhdenveroisia jäseniä: he olivat Jumalan työtovereita (1 Kor.3:9, 2 Kor.6:1), jopa 'kuninkaallinen papisto' (1 Piet.2:9). Vasta vanhan kirkon aikana syntyi kirkossa kahtiajako: erityisen aseman saanut kleeerus eli virkapapisto ja sille alistetut maallikot. Samalla jäi sivuun alkukristillinen ajatus uskovien yleisestä pappeudesta."

Näin siis Tiillilä. Entä, miten sitten papinvirka käytännössä pääsi syntymään kristilliseen seurakuntaan? Vastauksen voimme lukea kirkkoneuvos Eetu Rissanen kirjasta "Kirkon herrat". Se kuuluu:

"Historiantutkijan päätelmä on lyhyesti sanottuna seuraava: Alkuaan seurakunnassa sovittiin, kuka toimittaa ehtoollisen jaon. Oli luonnollista, että jumalanpalveluksen ja erikoisesti ehtoollisen johtaminen uskottiin seurakunnan vanhimmille, jotka Uuden testamentin mukaan näyttävät merkitsevän myös kaitsijaa (piispaa).

Kun ehtoollinen oli seurakuntaelämän keskus, se korosti myös toimituksen suorittajan merkitystä. Kun lisäksi alettiin ajatella ehtoollista uhrina, oli vertaus Vanhan testamentin uhripalvelukseen ja uhripapistoon itsestään selvä. Tämä johti ennen pitkää siihen, että kaitsija (piispa), jolle pyhien toimitusten johto vähitellen keskittyi, rinnastettiin vanhan testamentin ylimmääseen pappiin, ja niin Uuden testamentin papistosta tuli Vanhan testamentin papiston seuraaja."

Itse jakautumasta papit ja maallikot samainen Rissanen kirjoittaa samassa kirjassa "Papit ja maallikot" otsikon alla seuraavaa:

"Jakauma papit - maallikot on Uuden testamentin sanoman vastainen. Seurakunnan paimenista, so. vanhimista ja kaitsijoista ei käytetä Uudessa testamentissa sanaa pappi (kreikaksi: hiereus). Edelleen niistä, jotka eivät olleet paimenia, ei käytetä sanaa maallikko (laikos). Jeesus näet lopetti vanhatestamentillisen papinviran, joka oli ennen muuta uhripapin virka. Vanhasta testamentista tuttu vastakohta: papit - maallikot, ei jatku Uudessa testamentissa. Kristus on ainut ja iankaikkinen välimies. Jeesus Kristus on ylimmäisenä pappina kaikkien uskovien yleisen pappeuden alku. Erityisen pappisluokan pappeus päättyi Kristuksen pappeudessa ja uhrissa, ja samalla hänessä alkaa uusi, kaikkien uskovien yleinen pappeus."

Jatkossa Rissanen vielä kirjoittaa:

"Mutta pian yllättävän pian, palattiin vanhatestamentilliseen jakautumaan papit ja maallikot."

Entä, mikä oli Lutherin kanta "pappi"-nimityksen käyttöön? Sehän meitä luterilaisen maan kansalaisina kiinnostaa, kuuluaan suurin osa pelastusarmeijalaisistakin luterilaiseen kirkkoon. Lutherin kanta tulee ilmi F. Pieperin dogmatiikasta (s.581), kohdasta jonka otsikkona on:

"Julkisen saarnaviran hoitajat eivät ole mikään muista kristityistä erillinen hengellinen sääty."

Varsinainen teksti kuuluu lyhenneltynä:

"Vallitsevaan kielenkäyttöön mukautuen Lutherkin käyttää siellä täällä niistä, jotka palvelevat kirkon viroissa sanoja: 'hengellinen sääty', 'hengelliset' (Geistliche) ja 'papi' (Priester)... Samalla Luther kuitenkin huomauttaa siitä, etteivät nämä sanat ole peräisin Raamatusta, ja että ne ovat hyvin harhaanjohtavia. Raamatun mukaan ovat kaikki uskovat eli kristityt 'hengelliseen säätyyn' kuuluvia (1 Joh.2:27, Gal.6:1, 1 Piet.2:5, 1 kor.2:15, jne.) Sen vuoksi on raamatunvastaista kielenkäyttöä sanoa kristillisen kirkon piirissä kirkon viroissa toimivia 'hengellisiksi', 'papeiksi', jne.

Luther sanoo: 'Pyhä Henki on tarkoituksella varonut Uudessa testamentissa käyttämästä sanaa 'sacerdos', pappi (Priester, pfaffe) edes kenestäkään apostolista tai mistään muusta virasta. Se on ainoastaan kastettujen eli kristittyjen nimitys... jne."

Hiukan myöhemmin dogmatiikka jatkaa:

"Raamatun mukaisesti ilmaisemme asian, jos sanomme, että julkisen saarnaviran hoitajat ovat kristittyjen keskuudessa toimivia viranhaltijoita..."

Mutta dogmatiikka ei lopeta vielä tähänkään, vaan lisää vielä, vedoten Lutherin sanaan:

"Luther sanoo, että 'pappi'-nimitys on otettu käytäntöön kirkon suureksi vahingoksi' joko pakanuudesta tai juutalaisuudesta, ja jatkaa: 'Evankeliumin mukaan voitaisiin heitä mieluummin nimittää palvelijoiksi, diakoneiksi, piispoiksi, huoneenhaltijoiksi..."

Nyt on saatanut jo joidenkin mieleen nousta kysymys: Miksi on niin tärkeää käsitellä tällaista aihetta papeista ja maallikoista? Tähän vastaa erittäin hyvin Philip Jakob Spenerin kirjoittamasta kirjasta "Huurskaita toiveita" otettu lainaus, jälleen lyhennellen ja selventäen:

"Kaikki hengelliset virat kuuluvat kaikille kristityille erotuksesta. ...Tämän mukaan on jokaisen kristityn virka... myös utterasti tutkia Herran sanaa ja opettaa, yhdellä, kahdella, kolmella, neljällä, viidellä, kuudella, kahdeksalla, kymmenellä, jne. Jos tätä oppia ei ja ohjata toisia... sen armon mukaan mikä hänelle on annettu. ...Sitä vastoin jos tätä oppia ei tunnusteta ja teroiteta, niin syntyy suruttomuutta ja laiskuutta, (ja sen seurauksena ajatellaan) että...pappi on yksinomaan kutsuttu Jumalan sanan käytön hengellisiin toimituksiin, rukoukseen, tutkimaan, opettamaan, kehittämään, lohduttamaan, nuhtelevaan jne. ... ettei muiden tarvitse siitä lainkaan huolehtia."

Kristityt tekevät väärin, jos sälyttävät kristillisen pappeuden velvoitteet vain virkapapin niskaan. Me kaikki olemme pappeja, eikä meidän tulisi unohtaa pappeuden velvollisuuksiamme, eikä yksikään antaa kenenkään anastaa meiltä pappeuden oikeuksiamme. Meillä on täysi oikeus sekä myös velvollisuus pitää uudestisyntyneinä Jumalan lapsina esillä totuuden ja elämän sanaa, vastustajista välittämättä.

Sendstadin Kristillisessä dogmatiikassa sanotaan (s.354):

Kirkko-oikeudellisiin järjestyksiin on pitäydyttävä rauhan, rakkauden ja järjestyksen tähden, elleivät ne estä evankeliumin viemistä eteenpäin, eivät sido armolahjoja, eivätkä johda kristillisessä seurakunnassa sietämättömiin oloihin, jotka ovat ristiriidassa omantunnon kanssa."

Luterilaisen dogmatiikan mukaan kirkon järjestyksensä eivät siis saa olla esteenä armolahjojen käytölle, evankeliumin eteenpäin viemiselle, eikä kristittyjen omantunnon mukaiselle toiminnalle.

Saattaa olla niinkin että jokin kirkko tai seurakunta on "isäntien vallassa", ja nämä isännät ovat estämässä ja tukahduttamassa Pyhän Hengen vaikutusta. Tällaisesta isännästä jo mainitsin, mutta otetaan vielä lainaus (3 Joh.9-10):

"Kirjoitin sanasen seurakunnalle; mutta Diotrefes, joka pyrkii olemaan ensimmäinen heidän joukossaan, ei ota meitä vastaan. Sen tähden minä, jos tulen, olen muistuttava niistä teoista, joita hän tekee, kun pahoin sanoin juoruaa meistä; eikä vielä siihenkään tyydy: ei itse ota veljiä vastaan, estääpä vielä niitakin, jotka tahtovat sitä tehdä, ja ajaa heidät pois seurakunnasta."

Tällaiset isännät eivät toimi Jumalan eivätkä Herramme valtuuttamina, eikä siksi ole oikein alistua ja jäädä näiden pikkupaavien peukaloiden alle. Tästä johtaakin oiva silta käydä tutkistelevaan seurakuntaa, otsikkomme toista aihetta.

SEURAKUNTA. Uudessa testamentissa seurakunnaksi käännetyn sanan alkukielinen ilmaisu on kreikan kielen "ἐκκλησία". Evankeliumeissa sana esiintyy ainoastaan kahdessa kohtaa, Matteuksen 16:18, ja 18:17. Ensin mainitun kohdan yhteydessä Herra kysyi oppilaailtaan: "Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?" Oppilaat kertoivat ihmisten luuloista, jolloin Jeesus uudelleen kysyi: "Kenen te sanotte minun olevan?" Pietari ehätti vastaamaan: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Tällöin Herra vakuutti Pietarin olevan autuaan, sillä liha ja veri ei ollut sitä Pietarille ilmoittanut, vaan, kuten Jeesus sanoi: "Minun Isäni, joka on taivaissa."

Tämä ilmoitus teki Pietarista kallion kaltaisen, ja tämän saman ilmoitus-kallion päälle Herramme lupasi rakentaa seurakuntansa. Kun kreikankielisessä alkutekstissä on futuurinen ilmaisu "οικοδομησῶ" = olen rakentava (tulevaisuudessa) seurakuntani, seurakuntaa ei tässä merkityksessä ollut silloin vielä olemassa. Toisessa kohtaa (18:17) on kysymys seurakuntakurista rikkonutta veljeä kohtaan, josta ei nyt tässä enempää.

Apostolien teoissa seurakunta-sana esiintyy jatkuvasti ja toistuvasti. Kun se 7:38:ssa viittaa Mooseksen aikaiseen erämaaseurakuntaan, se muissa kohdissa tarkoittaa Jeesukseen uskovien joukkoa. Apostolien teoissa Jeesuksen lupaama seurakunnan rakentaminen on jo meneillään.

Kun apostoli Paavali opettaa myöhemmin Korinton kristittyjä, että heidät on "yhdessä Hengessä kastettu yhteen ruumiiseen" (1 Kor.12:13), ei siis ruumiiksi vaan ruumiiseen, eli jo edeltä olemassa olevaan, viittaa tämä siihen, että heiluntaina Herramme rakensi seurakuntansa Pyhän Hengen vuodatuksella.

Entä, mikä suhde paikallisseurakunnalla oli tähän yhteen ruumiiseen? Tähän vastaa Paavalin 1 Kor.kirje 1:2:

"Jumalan seurakunnalle Korintossa, Kristuksessa Jeesuksessa pyhitetyille, jotka ovat kutsutut ja pyhät, samoin kuin kaikki ne jotka avuksi huutavat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeä joka paikkakunnalla, sekä heidän että meidän."

Paavali tunnusti Korintossa olevaksi ainoastaan yhden seurakunnan, samoin kuin muillakin paikkakunnilla Herran nimeä avuksi huutavat olivat näitten paikkakuntien seurakunta. Näin siitakin huolimatta, että tämän saman luvun jakeista 11-12 ilmenee, että tämä yksi seurakunta oli jakautunut puolueisiin. Yksi ryhmittymä ilmoittautui Paavalin kannattajiksi, toinen Apolloksen, kolmas Keefaen eli Pietarin. Neljäs ryhmä oli niin hengellinen, että sanoutui irti kaikista ihmis-keulakuvista, ilmoittautuen vain Kristuksen kannattajiksi. Miten Paavali suhtautui tähän jakoon? Koko tälle jakautuneelle riittaisille joukkoille hän esitti kysymyksen: "Onko Kristus jaettu? Vai onko Paavali kenties ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletatte te kastetut Paavalin nimeen?" Ilmaisevaa on, että Paavali ei hyväksynyt Korinttolaiisten seurakunnan jakaantumista näihin puolueisiin.

Kaikki saman paikkakunnan uskovien kokoontumiset olivat paikkakunnan seurakunnan kokoontumista, joten kristittyjen jakaantuminen "kuppikuntiin" ei ollut hyväksyttävää. Kuitenkaan seurakunnan kokoontuminen jollakin paikkakunnalla ei ollut satunnaista jäsenten sinne tai tänne kokoontumista. Paikallisseurakunnillaan oli nimetyt vanhimmistoveljet johtamassa eri paikoissa kokoontuvien seurakunnan ryhmien toimintaa. Silti ei hyväksytty eri johtohenkilöiden ympärille muodostuvia puolueita, vaan kunkin paikkakunnan kaikki eri uskovien ryhmät muodostivat yhdessä sen paikkakunnan seurakunnan. Paikkakunnan uskovia ei saanut jakaa eri seurakunniksi vain sen perusteella, että he kokoontuivat eri paikoissa sijaitseviin yksityiskoteihin eri henkilöiden johdolla. (Eriilisiä kirkkorakennuksia ei silloin vielä oltu rakennettu.)

Tässä kohtaa onkin syytä lainata kuuluisaa kiinalaista kristillistä kirjailijaa W. Nee:tä. Kirjassaan "Apostolinen lähetystyö" hän kirjoittaa tulevassa palamattomina totuuksia Uuden testamentin piirustusten mukaisesta seurakunnasta:

"Mikä on uusitamentillinen seurakunta? Se ei ole rakennus, evankeliumisali, saarnakeskus, lähetys, työ, järjestö, systeemi, kirkkokunta eikä lahko. Se on kaiken samalla paikkakunnalla olevan Jumalan kansan kokoontuminen yhteen, palvontaan, rukoukseen, veljesyhteyteen ja keskinäiseen rakentumiseen sillä perusteella, että he ovat paikkakunnan kristittyjä."

"Ihmiset voivat kutsua jotakin yllämainituista seurakunnaksi, mutta eivät ne siitä syystä ole seurakunta. Seurakunta on Kristuksen ruumis: paikallisseurakunta on Kristuksen ruumiin pienoiskuva. Kaikki samalla paikkakunnalla olevat uskovat muodostavat sen paikan seurakunnan."

Ei kukaan työntekijä saa hallita seurakuntaa, eikä liittää siihen nimeänsä, tai sen järjestön nimeä, jota hän edustaa. Jumala ei voi koskaan antaa hyväksymistään 'Paavalin seurakunnalle' tai 'Apolloksen seurakunnalle' tai 'Keefaan seurakunnalle.' ...Lahkojen syntyminen voitaisiin välttää, jos Jumalan kansa ainoastaan voisi nähdä, että kaiken sananpalvelusviran tarkoituksena on paikallisseurakunnan perustaminen, eikä kristittyjen ryhmittäminen jonkun yksityisen persoonan, totuuden kokemuksen tai järjestön mukaan."

"Kaikki uskovien ryhmät, jotka perustavat veljesyhteytensä muun kuin paikkakunnan mukaan, ovat lahkoja, vaikkapa ne saattavatkin kutsua itseään seurakunniksi."

Entä, millä perusteella sitten kuulutaan paikallisseurakuntaan? Tähän Nee vastaa seuraavasti:

"Koska tahansa joukko ihmisiä pelastuu jossakin paikassa, ovat ne välittömästi sen paikkakunnan seurakunta. Raamatullisen seurakunnan perustaminen tapahtuu yksinkertaisesti evankeliumin saarnan ja kasteen kautta. Mikään muu ei ole tarpeellista. Kun ihmiset kuulevat evankeliumia vastaanottavat Herran Vapahtajaksensa, silloin he ovat seurakunta. ...Kun vastaanotamme jonkun, tunnustamme sillä ainoastaan, että Herran on jo hänet vastaanottanut. Meidän vastaanottamamme ei tee häntä seurakunnan jäseneksi. Pikemminkin otamme hänet vastaan sen tähden, että hän on jo jäsen. Jos hän on Herran oma, on hän seurakunnassa; jos hän ei ole Herran oma, hän ei ole seurakunnassa. Jos me vaadimme jotakin sen lisäksi, että Herran on hänet vastaanottanut, ennenkuin sallimme hänen tulevan veljesyhteyteen kanssamme, silloin me emme ole mikään seurakunta, vaan ainoastaan lahko."

"Jokaisessa paikassa, missä evankeliumina on julistettu, ja ihmiset ovat uskoneet Herraan, ovat he sen paikan seurakunta."

Mistä sitten voimme tietää, kuka kuuluu seurakuntaan, ja kuka ei? Tähän Nee vastaa:

"Kuinka voimme tietää, kuka on kristitty ja kuka ei? 'Jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa' (Room.8:9). Jumalan sanan mukaan on tosi kristitty henkilö, jonka sydämessä Kristus asuu Henkensä kautta. Kristityt voivat olla erilaisia tuhannella tavalla, mutta tässä perustavassa kohdassa ovat kaikki samanlaisia; kullakin ja kaikilla on Kristuksen Henki sydämessään. Jos me haluamme tietää, kuuluuko joku Herralle, silloin on meidän ainoastaan saatava selville, onko hänellä Kristuksen Henki, vai ei. Kenellä tahansa on Kristuksen Henki, hän on seurakunnan sisäpuolella. Kenellä ei ole Kristuksen Henkeä, hän ei ole sisäpuolella. Jumalan Hengestä osallisella on oleellinen paikkansa seurakunnassa; Jumalan Hengestä osattomalla ei ole mitään osaa Jumalan seurakunnassa. ...Näin on asianlaista yleisessä seurakunnassa, ja samoin on asianlaista paikallisessa seurakunnassa. 'Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, niin ette kestä koetusta.' (2 Kor.13:5). Seurakunnan ja maailman välillä kulkee selvä raja; kaikki tuon rajan sisäpuolella ovat pelastuneita, mutta sen ulkopuolella olevat ovat pelastuksesta osattomia. Tämä raja on ihmisessä asuva Kristuksen Henki."

Näin siis Nee, ja hän on täysin oikeassa: Turunkin todellisen seurakunnan muodostavat kaikki Turussa asuvat Herran omat. Ja Herran omia löytyy kaikista niistä uskonseunnista, jotka selvästi opettavat ja edellyttävät jäseniltään kokemuksellista uudestisyntymistä.

Ongelmana on vain, miten kristityt paremmin löytäisivät toisensa. Ehkäpä seuraavan osa-aiheen, eli "opetuslapsien merkitystötuden" omaksuminen auttaisi tässä toistensa löytämisessä.

OPETUSLAPSEUDESTA. Kuten jo mainitsin, sana "opetuslapsi" on käännös kreikankielisestä "μαθητής"-sanasta, merkiten oikeastaan oppilasta. Jo lihassa vaelluksensa päivinä Herran seuraajia kutsuttiin oppilaisiksi, kuten Joh.4:1:stä voimme lukea:

"Kun nyt Jeesus sai tietää fariseusten kuulleen, että hän teki opetuslapsiksi ja kastoi useampia kuin Johannes, vaikka Jeesus ei itse kastanut, vaan hänen opetuslapsensa,..."

Ylösnousemuksensa jälkeen Herra antoi lähetyskäskyssään omilleen tehtävän: Heidän tule tehdä lisää oppilaita kaikkien kansojen keskuudesta (Matt.28:19). Tässä tekstissä esiintyvä verbimuoto "μαθητεύσατε" (aoristin imperatiivi) merkitsee nimenomaan oppilaisiksi tekemistä / opetuslapsuuttamista. Apostolien teoissa kerrotaan Jeesuksen seuraajia nimitetyn edelleenkin vain oppilaisiksi 6:1, 9:6. Kun myöhemmin kerrotaan (11:26) ulkopuolisten antaneen heille Kristitty-nimen, he itse tekivät edelleenkin evankeliumin julistuksen välityksellä "monia opetuslapsiksi" (14:21). Jeesuksen oppilaat / opetuslapset oli se nimi, jolla he kutsuivat itseään. Myöhemmin he kylläkin omaksuivat myös Kristitty - nimen itselleen, joka alkuaan oli ulkopuolisten heille antama pilkkanimitys (Apt. 26:28; 1 Piet.4:15-16).

Näemme siis, että Uusi testamentti tuntee Herran seuraajat pääasiassa kahdella nimellä: oppilas ja kristitty. Seurakunnan yhteiselämän kuvauksesta, heti heiluntain jälkeen, löydämme tosin kolmannenkin nimityksen (Apt.2:44-47), nimittäin: "uskovaiset" (οι πιστεύοντες). Jae 44 sanoo: "Ja kaikki uskovaiset olivat yhdessä ja heille oli kaikki yhteistä." Herran omat olivat siis uskovia, oppilaita ja kristittyjä. Tämän perusteella

saatan aiheellisesti kysyä, onko oikein, kun kristityt nykyaikana ovat ryhmittyneet mitä erilaisimpiin ryhmiin, joitten ryhmien nimityksetkin erottavat heidät toisistaan? Olosuhteiden pakosta meidän lienee täytyy tyytyä siihen, että teemme työtä eri ryhmissä, kuten luterilaisina, helluntalaisina, pelastusarmeijalaisina, jne. Kuitenkin olisi nähtävä raittiisti ja oikein se tosiasia, ettei varsinainen Kristuksen seurakunta ole samaistettavissa mihinkään meidän järjestöistämme, vaikkakin eri järjestöjen uskovat kuuluvatkin tähän varsinaiseen Kristuksen seurakuntaan.

Entä, vahvistaako Pelastusarmeijan opin käsikirja edellä esitetyn? Olen iloinen siitä, että olen löytänyt selvän vahvistuksen käsikirjan sivuilta. Lainataanpa sitä vielä lopuksi:

Osa VI. (sivu 141): "Koska Isä on kuningas, sama teko, joka tekee ihmisestä Jumalan lapsen, tekee hänestä myös Jumalan valtakunnan kansalaisen."

"Lapseksi ottaminen on se Jumalan teko, jonka kautta anteeksisaanut ja uudestisyntynyt syntinen liitetään hänen perheeseensä."

Osa IV. (sivu 80-81): "Toteuttaessaan suunnitelmaansa maailman pelastamiseksi Jumala ei toimi vain yksilöiden, vaan myös valitun yhteisön kautta. Vanhan testamentin aikaan Israelin seurakunta oli tämä valittu välikappale. Tänä päivänä kristillisellä seurakunnalla on tämä kutsumus ja vastuu. Seurakunta koostuu siitä kansasta, jonka Jumala on kutsunut kokoon Jeesuksessa Kristuksessa, yhteisöstä, joka käsittää kaikki Jeesuksen opetuslapset, välittämättä kansallisesta ja rodullisesta taustasta. ... Sitä on myös kutsuttu 'Jumalan Israeliksi'..., koska se on perinyt Israelille kerran annetun paikan ja tehtävän, jota se jatkaa kristillisen ilmoituksen valossa."

"Kristillinen yhteisö on nähtävä Jumalan ilmoittaman tahdon valossa, eikä sitä historiansa minään ajankohtana ole arvioitava sen erilaisten rakenteitten mukaan."
..."Tärkeintä seurakunnalle ei ole jokin erityinen hallinnan muoto vaan sen jäsenten elävä yhteys Kristukseen ja hänen kauttaan toisiinsa."

Osa II. (sivu 15): "Jumalan pelastussuunnitelman ilmoittaminen annettiin ensin Israelin kansan tehtäväksi ja sitten se uskottiin uudelle Israelille - Jumalan kirkolle - josta Pelastusarmeija on olennainen osa."

MITÄ MERKITSEE "PYHÄN HENGEN KASTE" ?⁴

SISÄLLYSLUETTELO

Sivu 7.	Esikuvat puhuvat.
" 7.	Pääsiäinen esikuvana.
" 7.	Uutislyhde esikuvana.
" 8.	Uusi ruokauhri esikuvana.
" 8.	Milloin uudestisyntyminen oli mahdollista?
" 9.	Koska alkukristityt saivat "lapseuden Hengen"?
" 9.	Tarkoitetaanko "Jeesuksen Kristuksen Hengellä" Pyhää Henkeä ?
" 9.	Mitä merkitsee "Pyhän Hengen kaste"?
" 9.	Mitä tapahtui "puhalluksessa"?
" 9.	Saako ihminen jo "pelastuessaan" Pyhän Hengen?
" 10.	"Toisen Puolustajan" tuleminen aika.
" 10.	"Toisen Puolustajan" tuleminen ehto.
" 10.	Onko "kielillä" puhuminen Pyhän Hengen kasteen merkki?

ESIKUVAT PUHUVAT.

Ortodoksisen kirkon kanonikokoelmasta, nimeltään "Pyhien isien kanonit", löytyy myös Basileios Suuren kanoni, numero 91. Siitä puolestaan löytyy seuraava, aiheemme kannalta mielenkiintoinen teksti:

"... Ja myös koko viisikymmenpäiväinen helluntai-aika muistuttaa odottamastamme ylösnousemuksesta iankaikkisuuteen. Kun se yksi ja ensimmäinen päivä seitsemästä seitsemästä, saadaan pyhän pääsiäisen seitsemän viikkoa. Viikon ensimmäisestä päivästä se alkaa ja päättyy samaan päivään, ja samanvertaisia päiviä on viisikymmentä. Näin se muuttumattomuudessaan kuvaa ikuisuutta alkaessaan ja päättyessään ikään kuin ympyrä samasta pisteestä. ..."

Tämä Basileios Suuren julkituoma havainto pääsiäisestä helluntaihin kestävästä helluntaiajan merkityksestä on erittäin merkittävä, kuten jatkoksa tulemme näkemään.

Johanneksen evankeliumin (5:46) mukaan meidän Herramme lausui (uuden Kirkkoraamatun käännöksen mukaisesti): "Jos te uskoisitte Moosesta, uskoisitte myös minua - juuri minusta hän on kirjoittanut." Tällä "juuri minusta" kirjoittamisella Herramme ei tarkoittanut pelkästään suorasanaisia ennustuksia Messiaasta (esim. 5 Moos.18:15-19), vaan myös varjoja ja esikuvia "todellisuuden varsinaisesta ilmentymästä" (Hepr.10:1).

Myösikin sadonkorjuujuhlat ovat esikuvia ja varjoja tulevasta hyvästä. Israelissa oli kolme sadonkorjuuta: a) ohrankorjuu, b) vehnänkorjuu, ja c) hedelmäinkorjuu. Näistä sadoista kansan tuli tuoda uutiset Herralle. Ohrankorjuun uutinen tuotiin sapatin jälkeisenä päivänä, pääsiäisen aikaan, josta tuli laskea viisikymmentä päivää eteenpäin, jolloin tuotiin vehnänkorjuun uutiset. Hedelmäinkorjuun juhlaa vietettiin seitsemännen kuun 15 päivästä alkaen. Hedelmäpuuistutusten kolmen ensimmäisen vuoden satoon ei saanut kajota. Neljännen vuoden sato tuli pyhittää Herralle (3 Moos.19:23-25, 23:39-43).

PÄÄSIÄINEN ESIKUVANA.

Kun Israelin kansa huokaili aikoinaan Egyptin orjuudessa, lähetti Herra Mooseksen sinne vapauttamaan heidät. Apostoli Paavali viittaa Moosekseen, esittäen hänet Kristuksen varjoksi ja esikuvaksi (1 Kor.10:1-2). Pääsiäisellä karitsoineen oli israelilaisten Egyptistä pelastumisessa tärkeä merkitys. Meille on tuttua Vanhan testamentin kertomus veren sivelestä pihtipielisiin ja oven päällisiin, sekä karitsan lihan syömisestä happamattoman leivän ja katkerain yrttien kera. Samoin Egyptin esikoisten surma ja se, kuinka karitsan veren siveily suojeli israelilaisia "tuhoojalta" (2 Moos. 12 luku). Lopulta tämä sama viitsaus, jolta Israelin kansa karitsan veren kautta säästy, pakotti faaraan päästämään kansan lähtemään.

Egyptistä vapautumisen muistoksi israelilaisten tuli aloittaa vuoden kuukaudet aahib-kuusta (2. Moos.13:3-44). Tämän vapautumisen perustana oli pääsiäislampaan teurastaminen, ja siksi sitä tuli ikuisena säädöksenä muistona toistaa sukupolvelta toiseen (2 Moos.12:21-27). "Pääsiäistä Herran kunniaksi" tuli viettää ensimmäisen kuun 14 päivän iltapäivästä. Seuraavana päivänä alkoi "happamattoman leivän juhla" (3 Moos.23:4-8). Myöhemmin pääsiäinen ja happamattoman leivän juhla samaistuivat (Luuk.22:1).

Kun meidän Herramme "lihansa päivinä" vietti oppilaittensa kanssa tätä ikuista säädöstä (Luuk.22:14-20), hän sanoi (uuden käännöksen mukaan): "Hartaasti olen halunnut syödä tämän pääsiäisaterian teidän kanssanne ennen kärsimystäni. Sillä minä sanon teille: enää en syö pääsiäisateriaa, ennen kuin se saa täyttymyksensä Jumalan valtakunnassa." Vanhemman kirkkoraamatun mukaan oli nimenomaan kysymys "pääsiäislampaan" syömisestä (kreikan sana "τὸ πᾶσχα" merkitsee: pääsiäinen / pääsiäisateria / pääsiäislampa). Kun Herramme heti tämän hartaan halunsa ilmaistuaan asetti siunatun leivän ruumiiksensa ja siunatun viinin vereksensä, asetti hän näin itsensä todellisen pääsiäislampaan asemaan. Apostoli Paavali kehottikin myöhemmin korinttolaisia viettämään juhlaa happamattoman leipätaikinan eli vilpittömyyden ja totuuden happamattomuudessa (1 Kor.5:7-8). Hän toteaa heidän olevan happamattomia, "sillä meidän pääsiäislampaamme, Kristus, on jo teurastettu." Näemme siis pääsiäislampaan teurastamisen olleen esikuvan meidän Herramme Jeesuksen sovituskuolemasta (1 Piet. 1:18-19).

UUTISLYHDE ESIKUVANA

Ohrasadon uutinen tuotiin papille pääsiäisen aikaan. Papin tuli toimittaa sen heilutus Herran edessä (3 Moos.23:9-15), josta syystä sitä kutsuttiin myös heilutuslyhteeksi. Heiluttamisen tarkoitus oli, että sen kautta "...hän (se on: Herran) mielisuosionsa tulisi teidän osakseen", tai, kuten Septuaginta sanoo: "ὁ κερὸν ὕμιν = otollisuudeksi teille." Uutislyhde tuli heiluttaa "sapatin jälkeisenä päivänä." Uutislyhteen sijasta (kreik: δρᾶγμα ἀπαρχῆς) uusi käännös puhuu "ensimmäisistä tähkistä", ja heilutuslyhteen (τὸ δρᾶγμα τὸ ἐπιθήμερον) sijasta "satonne ensimmäisistä tähkistä." Ἡ ἀπαρχή-sana on Septuagintan vastine myös heprean

⁴ Tämä artikkeli pohjautuu 4.9. 1989 Turun Kristillisen Työväenyhdistyksen salilla pitämään esitelmään.

sanalle "reeshiit = ensimmäiset", jonka uusi käännös on kääntänyt "parhaiksi hedelmiksi" (2 Moos.23:19). Tämä sana ἡ ἀπαρχή esiintyy myös Uudessa testamentissa, missä se on käännetty pääasiassa sanaksi "esikoinen." Toiseksi vanhin kirkkoraamattu on kääntänyt tämän ἀπαρχή-sanan Uuteen testamenttiin järjestään sanaksi "uutinen", erotukseksi adjektiivista πρῶτόρογος, mikä merkitsee: "esikoinen / ensin syntynyt."

Kreikankielisessä Uudessa testamentissa apostoli Paavali käyttää πρῶτόρογος-adjektiivia, tarkoittaessaan Kristuksen olevan luomakunnan esikoisen (Kol.1:15,18), sekä myös kuolleiden joukosta nousseiden esikoisen. Mutta 1 Kor.15:23:ssa hän näyttää käyttävän tarkoituksella toista sanaa: "ἀπαρχή." tarkoittaessaan Kristuksen olevan kuolleiden joukosta nousseiden uutisen:

"Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, uutisena (ἀπαρχή) Kristus, sitten Kristuksen omat hänen parusiassaan" (1 Kor.15:22-23).

Edellä lainattua kirjoittaessaan Paavalilla näyttää olleen mielessään juuri ohrasadon uutisen heilutus- ja uutislyhyde, esikuvana Kristuksen ylösnousemuksesta. Uutislyhyde on esikuva Herrastamme Jeesuksesta, joka sapatin jälkeisenä päivänä eli viikon ensimmäisenä päivänä nousi ylös kuolleista. Kuten Jumalan mielisuosio tuli tässä esikuvassa uutislyhteen heiluttamisen kautta heiluttajien osaksi, "otollisuudeksi heille", samoin Jeesus on "...kuolleista herätetty, meidän vanhurskauttamisemme tähden" (Room.4:25).

UUSI RUOKAUHRI ESIKUVANA

Esikuvat jatkuvat selvääkin selvempinä Vanhan testamentin tekstissä (3 Moos.23:15-17), jonka lainaan tähän uuden käännöksen mukaisena. Selitykseksi on jo edellä lisättävä, että tekstin käännöksellä "satonne ensimmäiset tähkät" tarkoitetaan "ohrasadon uutista" eli "heilutuslyhydettä." Tämä kuvasi, kuten jo edellä olemme nähneet, meidän Herramme Jeesuksen ylösnousemusta, "uutisena" kuolleista nousvien joukosta.

"Laskekaa seitsemän täyttä viikkoa sen sapatin jälkeisestä päivästä, jolloin toitte satonne ensimmäiset tähkät omistettaviksi Herralle, ja tuokaa seitsemännen sapatin jälkeisenä eli viidentenäksymmenentenä päivänä Herralle uusi ruokauhri uudesta sadosta. Tuokaa silloin kukin asuinpaikaltanne Herralle tarjousuhriksi kaksi hapanleipää, jotka on leivottu kahdesta eefamitan kymmenesosasta parhaista vehnäjauhoista. Ne ovat Herralle kuuluva lahja uutisadosta."

Koska vanhan liiton uhrilpalvelus oli varjoa ja esikuvaa Herramme Kristuksen sovituskuolemasta, teurasuhrien verta ei saanut uhrata happaman leivän ohella (2 Moos.23:18). Hapatus on synnin ja turmeluksen vertauskuva, ja Jeesushan "ei syntiä tehnyt" (1 Piet. 2:22). Tästä syystä myöskään ruokauhria ei saanut valmistaa Herralle happamasta, eikä Herralle saanut polttaa uhria mistään happamasta taikinasta, tai hunajasta (3 Moos.2:11). Hunaja on itseriittoisen hyvyiden ja omavanhurskauden vertauskuva.

Oli kuitenkin uhri, jossa sai olla hapanta, koska se tämän happaman osalta ei kuvannut Kristusta vaan jotakin muuta. Tämä uhri oli nimeltään "yhteyshuuri", josta lueimme uuden käännöksen mukaan (3 Moos.7:11-13):

"Nämä ovat Herralle tuotavia yhteyshureja koskevat ohjeet: Kun joku haluaa tuoda uhrin kiitokseksi, hän tuokoon kiitosuhriteuraansa ohella öljyyn leivottuja happamattomia kakkuja, öljyllä voideltuja ohuita happamattomia leipiä sekä parhaista vehnäjauhoista öljyyn leivottuja kakkuja. Kakkujen lisäksi hän voi tuoda kiitosuhriksi tarjottun yhteyshuriteuraan mukana myös hapantaikinasta leivottuja leipiä."

Parhaat vehnäjauhot, öljyyn leivotut happamattomat kakut ja öljyllä voidellut ohuet happamattomat leivät, kuten myös kiitosuhriteuras, kuvasivat (ja kuvaavat) Kristuksen Pyhässä Hengessä pyhitettyä viattomuutta ja synnittömyyttä. Happamat kakut taas kuvaavat uhraajan viallisuutta ja turmelusta. Esikuvan täyttymys on siinä, että kristityn kiitosuhri ja muutkin uhrat ovat "Kristuksen Jeesuksen kautta Jumalalle otollisia" (Hepr. 13:15, 1 Piet.2:5). Meidän kiitoksemme ja muutkin antimme kelpaavat Jumalalle vain Jeesuksen uhrin perustuksella.

Myös uutisuhrilahjana saatiin tuoda hapanta ja hunajaakin Herralle, mutta sitä ei saanut tuoda "alttarille suloiseksi tuokseksi" eli "nostaa tuoksuavana uhrina poltettavaksi" (kuten uusi käännös sanoo 3 Moos.2:12).

Juuri tällaisesta uutisuhrilahjasta on kysymys, kun heilutuslyhteen tuontipäivästä tuli laskea seitsemän täyttä viikkoa, eli viisikymmentä päivää (3 Moos.23:15-17). Tämä uusi ruokauhri eli kuvaa Kristusta (koska kakulissa oli hapanta), vaan esikoisseurakuntaa, joka vanhurskautettiin Jeesuksen sovituslyhteen perustuksella (Room.3:21-26, 4:22-25). Kaksi kakkua saattavat kuvata sekä juutalaista että pakanaa, jotka Jeesus teki ja loi itsessään yhdeksi uudeksi ihmisiksi (Ef.2:11-22).

Heprean kielen "bikkuree"-sana merkitsee "uutista." Kirkkoraamattu on kääntänyt sen "uutislahjaksi", uusi käännös taas "tarjousuhriksi." (3 Moos.23:17). Septuaginta käyttää sanaa "πρωτογενήματα" (uutiset, ensi hedelmä, ensi anti). Katso myös 2 Moos.23:16,19, 34:25, ym. Uudessa testamentissa ei πρωτογενήματα-sanaa esiinny. Sen sijaan Uusi testamentti käyttää sanaa ἀπαρχή (uutinen) sekä Kristuksesta kuolleista nousseiden uutisena (1 Kor.15:23), mutta myöskin seurakunnasta: "...Jumala valitsi teidät uutisena pelastukseen..." (2 Tes.2:13). Uusi käännös on kääntänyt: "Jumala on valinnut teidät ensimmäisinä pelastumaan..."

"Uutinen"(ἀπαρχή)-sana seurakuntaa tarkoittavana esiintyy kreikankielisessä Uudessa myös Jaakob 1:18 ja Ilm. 14:4. Myös yksityisiä kristittyjä nimitetään paikkakuntiansa ensinkääntyneinä samalla sanalla (Room.16:5, 1 Kor.16:15). Hengen esikoislahjakin on uutinen (Room.8:23), samoin uutisleipä (Room.11:16).

Palataksemme 3 Moos. 23:15-17 esitettyyn esikuvaan, sen täyttymyksen löydämme Apt. toisen luvun tapahtumasta. Ei siis ollut sattumaa se, että Hengen vuodatus tapahtui juuri "viidentenäksymmenennen päivän täyttymyksessä (...ἐν τῇ συμπληρουσῇ τῇ ἡμέρᾳ τῆς πεντηκοστῆς,...) kuten alkuteksti sanoo (Apt.2:1). Helluntaina uutis-seurakunta syntyi Kristuksen sovituslyhteen perusteella, Pyhässä Hengessä pyhitettyä ruokauhrina Jumalalle. Helluntaina seurakunta vastaanotti Hengen uutiset (Room.8:23), ja tämä sinetöi seurakunnan itsensäkin uutiseksi. Myöhemmin Paavalikin suoritti papillisesti Jumalan evankeliumin palvelusta, tarkoituksessa, että "maailman kansoista tulisi Jumalalle mieluinen Pyhän Hengen pyhittävä uhri"(Room.15:16).

Vanhan testamentin aikana Pyhä Hengen voitelu annettiin ihmisille kolmen viran, papillisen, kuninkaallisen tai profeettallisen perusteella. Mooses tosin rukoillen lausui toivomuksen: "Kunpa koko Herran kansa olisi profeettoja ja saisi Herran Hengen!", mutta tämä toivomus toteutui vasta uuden liiton seurakunnassa, jossa Jeesuksen todistus, kaikille tosi kristityille annettu, on profeetian Henki (Ilm.19:10).

Edellä tarkastelemamme helluntaipäivää koskeva esikuva osoittaa, että opetuslapset eivät voineet olla Jumalalle otollisia ennen vanhurskautustaan, eli ennen Herramme Jeesuksen sovituslyhtea. He eivät näinollen olleet uudestisyntyneitä ennen Kristuksen ylösnousemusta, eikä heillä ollut myöskään Kristuksen Hengen osallisuutta samasta syystä.

Esikuvalla ei pidä rakentaa opinnäkemyksiä, vaan opillisten näkemysten on perustuttava selvään sanaan. Milloin kuitenkin selvä sana pitää yhtä esikuvan kanssa, silloin esikuvakin on opillisessa merkityksessä pätevä. Edellä tarkastelimme esikuvia, nyt jatkamme selvän sanan tarkastelua.

MILLOIN UDESTISYNTYMINEN OLI MAHDOLLISTA?

Kreikankielinen Uuden testamentin teksti puhuu uudestisyntymisestä monilla eri sanoilla. Käytetään "γεννώ" (siittää / synnyttää)-verbin passiivimuotoja yhdessä adverbien "καθ' ἑν" (ylhäältä / uudestaan) kanssa (Joh.3:3-8). Jaakob (1:18) käyttää "αὐτογενέω" (synnyttää)-verbin aoristimuotoa. Matteus käyttää (19:28) substantiivista "ἡ παλιγγενεσία" (uudestisyntyminen), kuten myöskin Paavali (Tit. 3:5). Pietari käyttää "ἀναγεννώ" (uudestisyntyyttää)-verbin aoristin partisippii-(1 Piet.1:3) ja perfektin passiivin partisippiimuotoa (1 Piet.1:23). Seuraavassa tarkastelen pääasiassa Pietarin kirjeen kohtia, joista löytyy myös vastaus otsikon kysymykseen.

Pietari toteaa (1 Piet.1:23) uuden käännöksen mukaan kristityistä:

"Olettehan te syntyneet uudesti, ette katoavasta siemenestä, vaan katoamattomasta, Jumalan elävästä ja pysyvistä sanasta."

Edellä, saman luvun 3:ssa jakeessa hän kiittää Jumalaa siitä, että Jumala on "...uudestisyntyyttänyt meidät elävään toivoon, Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta" (näin alkukielen mukaan).

Uusi käännös sanoo:

"...hän on synnyttänyt meidät uuteen elämään ja antanut meille elävän toivon herättämällä Jeesuksen Kristuksen kuolleista."

Pietari käyttää sanaa "ἡμεῖς" (meidät), lukien siis täten itsensäkin niiden joukkoon, jotka uudestisyntyivät Jeesuksen kuolleistannousemisen kautta. Täten uudestisyntyminen voitiin Pietarin opetuksen mukaan kokea vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen.

KOSKA ALKUKRISTITYT SAIVAT LAPSEUDEN HENGEN?

Kristikunnassa esiintyy käsitys, jonka mukaan apostolit olivat uudestisyntyneitä jo Jeesuksen lihassa vaelluksen päivänä, kuten myös näkemys, että heillä olisi ollut "lapseuden Henki" jo ennen Jeesuksen lunastustyötä. Paavali kumoo tällaisen käsityksen selvän sanoin (Gal.4.4-6):

"Mutta kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti tänne Poikansa. Naisesta hän syntyi ja tuli lain alaiseksi lunastaakseen lain alaisina elävät vapaiksi, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska tekin olette Jumalan lapsia, hän on lähettänyt meidän kaikkien sydämiin Poikansa Hengen, joka huutaa: 'Abba! Isä!'"

Herramme suorittamalla lunastuksella tarkoitetaan hänen kuolemaansa ja ylösnousemustaan (Room.3:21-26, Ef.1:7, 1 Tim.2:5-6, Hepr. 9:12, 1 Piet.1:18-19). Suoritetun lunastuksen perusteella kristityt pääsivät lapsen asemaan. Lapsen asemaan pääsy on puolestaan perusteena "lapseuden Hengen" saamiseen. Ymmärrän tästä Paavalin opetukselta, että opetuslapset eivät voineet omata Pyhää Henkeä lapseuden Henkenä, ennenkuin Jeesus oli kuolleista noussut. Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen tapahduttua saimme lapsen aseman (Ef.1:3-7), ja tähän asemaan päästyämme saimme lapseuden Hengen. Kreikan kielessä lapseuden Henki merkitsee oikeastaan "pojaksi adoptointiin Henkeä" (πνεῦμα υιοθεσίας, Room.8:15), kuten "lapsen asema" merkitsee "pojaksi adoptointiin" asemaa. Sana "ἡ υιοθεσία" merkitsee pojaksi adoptointia, muodostuen kreikan kielen sanoista: ὥσπερ υἱοῦ = asettaa joku pojaksi.

TARKOITETAANKO "JEEСУKSEN KRISTUKSEN HENGELLÄ" PYHÄÄ HENKEÄ?

Pietarin kirje (1 Piet.1:11-12) näyttää tekevän selvän eron Kristuksen eli Messiaan Hengen ja Pyhän Hengen välillä. Profeetoissa oli "Kristuksen Henki", evankeliumia taas julistettiin "...taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä." Tällä perusteella on tulkittu näiden eri nimitysten merkitsevän Jumalan Hengen vaikutusten välistä tasoa. Kristuksen Henki merkitsi (vain) Hengen sydämeen antamaa todistusta lapseudesta, Pyhä Henki taas jotakin enemmän, eli Hengen todellista asumista ihmisessä.

Johanneksen evankeliumissa ilmaistaan (7:37-39) Pyhän Hengen osallisuuden tulevan uskovien omaksi vasta Jeesuksen kirkastuksen jälkeen, aivan samoin kuin Paavalikin esittää lapseuden Hengen eli Kristuksen Hengen vastaanottamisen ehdoksi lunastustyön loppuun viemisen (Gal. 4 luku). Ei ole näinollen olemassa näiden nimitysten käyttöön perustuvaa todellista laadullista ja määrällistä merkityseroa.

Jo ennen Jeesuksen kirkastumista profeetoissa kerrotaan olleen Kristuksen Hengen, joka oli tosiasialla Pyhä Henki, sillä "...ihmiset ovat puhuneet Pyhän Hengen johtamina sen, minkä ovat Jumalalta saaneet" (2 Piet. 1:21). Nimitys "Kristuksen Henki" viittaaakin tässä mainituissa kohtaa Pyhän Hengen Messiaan ennustavaan tehtävään profeetoissa. Luukas kertoo profeetta Simeonista, joka sai Pyhältä Hengeltä ilmoituksia, ja tuli Hengen vaikutuksesta pyhäkkoönkin (2:25-35). Simeonista mainitaan, että "Pyhä Henki oli hänen päällensä", mikä ilmaisu merkitsee tosiasialla, että Pyhä Henki oli hänessä. Pyhän Hengen tulemisesta Jeesukseen Luukas käyttää aivan samanlaista ilmaisua (3:22).

Luukas ei tehnyt eroa Jeesuksen Hengen ja Pyhän Hengen välillä. Tämä käy ilmi Apt. 16:6-7 kertomuksesta: "He jatkoivat sitten matkaa Frygian ja Galatian halki, sillä Pyhä Henki esti heitä julistamasta sanaa Asian maakunnassa. Mysian puolelle tultuaan he yrittivät lähteä Bityniaan, mutta Jeesuksen Henki ei sallinut sitä,..."

Myöskään Paavali ei tehnyt eroa. Jos hän olisi tehnyt eron, hän ei olisi kirjoittanut Filippiiläisille: "Sillä tiedän, että teidän rukoustenne tähden ja Jeesuksen Kristuksen Hengen avulla tämä kaikki kääntyy parhaaksi..."(1:19). Sen sijaan hän olisi kirjoittanut: "...Pyhän Hengen avulla..."

Paavalin opetuksen mukaan meillä on yksi Jumala, yksi Herra (Jeesus Kristus), sekä myös yksi Henki (Pyhä Henki, Ef.4:4-6). Myös korinttolaisille hän kirjoittaa yhdestä ja samasta Hengestä (1 Kor.12:4-11). Pyhää Henkeä nimitetään Uudessa testamentissa (myös Vanhassa) monilla eri nimillä, jotka kaikki ilmentävät tämän yhden ja saman Hengen eri ominaisuuksia ja tehtäviä. Eri nimien käytöllä ei siis tarkoiteta eron tekemistä Jumalan Hengen laadussa tai määrässä.

MITÄ MERKITSEE "PYHÄN HENGEN KASTE" ?

Jo Johannes Kastaja julisti Jeesusta Pyhällä Hengellä kastajana (Matt.3:11, Mark.1:8, Luuk.3:15, Joh.1:33). Lupausta Pyhän Hengen kasteesta, jolla Jeesus kastaisi, esiintyy kaikissa evankeliumeissa. Siksi onkin yllättävää, että Pyhän Hengen saamisesta kasteena puhutaan muissa Uuden testamentin kirjoituksissa vähän. Luukas kertoo Jeesuksen itsensä maininneen (Apt.1:5) siitä, ja myöskin Pietarille muistui (Luukkaan kertoman mukaan) myöhemmin mieleen tämä Herran oma maininta (Apt.11:15) Hengen kasteesta. Muissa kohtaa Luukas itsekin käyttää tapahtumasta toisia ilmaisuja, kuten: "Pyhällä Hengellä täyttyminen" (2:4, 9:17), ja: "Pyhän Hengen lahjan saaminen" (2:38, 8:15-20). Myöskin Paavalin kirjeistä löytyy vain yksi kohta, jossa hän mainitsee sekä Hengen että kasteen toistensa yhteydessä: 1 Kor. 12:12-13: "...me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi (oikeammin: yhteen ruumiiseen = εἷς ἐν σώματι),...ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä."

Paavali näyttää edellyttävän, että jokainen Kristuksen ruumiin eli seurakunnan jäsen olisi myös Hengellä kastettu. Toisaalla Paavali kirjoittaa: "Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukuneet Kristuksen yllenne" (Gal.3:27). Kun Paavali mainitsee kasteen Moosekseen "pilvessä ja meressä" (1 Kor.10:1-6), hän edellyttää tämän olleen esikuvan Kristukseen kastamisesta. Näin ollen myöskään Kristukseen kastaminen ei tapahdu pelkästään vedellä, vaan ennen kaikkea Pyhän Hengen kasteessa. Kristuksen opin alkeet sisältävätkin "opin kasteista" (βαπτισμὸν δι' ὕδατος, Hepr.6:1-2) monikossa.

Paavali kirjoitti henkikastetta tarkoittaen luvutun Pyhän Hengen sinetistä: "Kristukseen tekin nyt uskotte, kuultuanne totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin. Häneen uskoessanne (pitäisi olla: uskottuanne) te myös olette saaneet luvutun Pyhän Hengen sinetiksenne. Se on meidän perintöosamme vakuutena, joka takaa meille lunastuksen, Jumalan kirkkauden ylistykseksi" (Ef.1:13-14).

MITÄ TAPAHTUI PUHALLUKSESSA?

Joh.20:21-23:ssa kerrotaan Jeesuksen puhaltaneen oppilaittensa päälle ja sanoneen: "Ottakaa Pyhä Henki." On tulkittu tämän puhalluksen merkinneen Kristuksen Hengen antamista tässä yhteydessä oppilaille, siis jo ennen helluntaipäivää. Helluntaipäivänä he sitä vastoin olisivat vastaanottaneet Hengen täyteen varsinaisena henkikasteena. Tämä teoria ei ilmeisesti kuitenkaan pidä paikkaansa.

Tekstissä Jeesus, puhaltessaan heidän päälleen, kehotti heitä nimenomaan: "Ottakaa Pyhä Henki. Jolle te annatte synnit anteeksi, hänelle ne ovat anteeksi annetut. Joilta te kiellätte anteeksiannon, hän ei saa syntensä anteeksi." Kehotus ottaa Pyhä Henki, ei merkitse, että Henki annettiin saman tien. Pikemminkin Kehotus ottaa Pyhä Henki merkitsee kehoitusta Pyhän Hengen odottamiseen Luuk.24:49, ja Apt.1:4-5 mukaisesti. Lisäksi Jeesus kehotti ottamaan Pyhän Hengen, hän ei puhunut Kristuksen tai lapseuden Hengestä tässä yhteydessä. Pyhän Hengen alkukristityt vastaanottivat Apostolien tekojen selvän todistuksen mukaan (1:4-5, 8, 2:1-4) vasta helluntaipäivänä. Jeesuksen puhaltessa oppilaittensa päälle, kävi hänestä varmaankin Hengen vaikutus oppilaisiin, mutta tämän tarkoitus oli yhdessä Hengen ottamisen kehoituksen kanssa korostaa, että syntien pidättämisen ja anteeksiantamisen valta perustuisi Pyhän Hengen palvelustoihin (2 Kor. 3:5-9).

SAAKO IHMINEN JO PELASTUESSAAN PYHÄN HENGEN KASTEEN?

Tähän kysymykseen vastaaminen vaatii vain yhden Paavalin kirjoittaman tekstikohdan tarkastelua. Tässä kohtaa hän selvästi tuo ilmi opetuksensa siitä, milloin uskoon tullut ihminen saa Pyhän Hengen kasteen. Tämä kohta on Tiit.3:4-7, ja kuuluu uuden käännöksen mukaan:

"Mutta kun Jumalan, meidän pelastajamme, hyvyys ja rakkaus ihmisiä kohtaan tuli näkyviin, hän pelasti meidät, ei meidän hurskaiden tekojemme tähden, vaan pelkästä armosta. Hän pelasti meidät, pesemällä meidät puhtaiksi, niin että synnyimme uudesti ja Pyhä Henki uudisti meidät. Tämän Hengen hän vuodatti runsaana meidän päällemme vapauttajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, jotta me hänen armonsa ansiosta tulisimme vanhurskaiksi ja saisimme osaksemme ikuisen elämän, niinkuin toivomme."

Kreikan alkukielessä Paavalin käyttämä aoristin indikatiivi "ἐσθω" (pelasti) verbistä "σῶω" (pelastaa), viittaa kertakaikkiseen menneisyydessä tapahtuneeseen asiaan. Tähän kristityksi tulevan kokemaan pelastukseen (jossa hänet siis vanhurskautetaan armosta) sisältyy Paavalin mukaan Pyhän Hengen suorittama uudistus. Tämä uudistus tapahtuu Pyhän Hengen runsaana vuodatuksena häneen. Pyhän Hengen vuodatuksen aikaansaaman uudistuksen läpikäytyään ihminen on vanhurskautettu ja iankaikkisen elämän perillinen. Tällä Pyhän Hengen vuodatuksella Paavali tarkoittaa nimenomaan Pyhän Hengen kastetta, joka siis kuuluu kristityn pelastetuksi tulemisen yhteyteen. Pyhän Hengen kaste ei siis ole Paavalin opetuksen mukaan mikään uudestisyntymisen ja uskon tulon jälkeinen "toinen siunaus."

Edellä sanottu koskee helluntaipäivän jälkeistä aikaa. Sitä ennen oppilaat eivät ilmeisestikään olleet uudestisyntyneitä, eivätkä myöskään Hengestä osallisia, vaikka heidän nimensä olivatkin jo ennakoivasti kirjoitetut taivaan elämän kirjaan (Luuk.10:19-20.)

TOISEN PUOLUSTAJAN TULEMISEN AIKA.

Johanneksen evankeliumi painottaa erikoisella tavalla toisen Puolustajan eli Pyhän Hengen tulemisen ajankohtaa. Luvut 14-16 ovat täynnä Jeesuksen lausumia tästä aiheesta. Esimerkiksi:

"Juhlan suurena päätöspäivänä Jeesus nousi puhumaan ja huusi kovalla äänellä: 'Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon! Joka uskoon minuun, hänen sisimmästään kumpuavat elävän veden virrat', niin kuin kirjoituksissa sanotaan.' Tällä Jeesus tarkoitti Henkeä, jonka häneen uskovat tulisivat saamaan. Vielä ei Henki ollut tullut, koska Jeesusta ei vielä ollut kirkastettu." (Joh.7:37-39).

"Mutta minä sanon teille totuuden: teille on hyödyksi, että minä menen pois. Ellen mene, ei Puolustaja voi tulla luoksenne. Mutta mentyäni pois minä lähetän hänet luoksenne..." (Joh.16:7).

Pyhä Henki tulisi siis vasta Jeesuksen poismenon ja kirkastamisen jälkeen. Entä koska ja missä Jeesus kirkastettiin? Lihansa päivinä hän itse sanoi:

"Isä, kirkasta sinä nyt minut, ota minut luoksesi ja anna minulle se kirkkaus, joka minulla oli jo ennen maailman syntyä" (Joh.17:5).

Jeesus siis kirkastettiin ylösnousemuksensa ja taivaaseen astumisensa jälkeen, noin 10 päivää ennen helluntaipäivää. Vasta hänen kirkastamisensa jälkeen oppilaiden oli siis mahdollista kokea elävän veden virtojen juoksu sisimmästään. Samaa aikaa koski myös Jeesuksen ehdollinen lupaus Samaritan naiselle (Joh.4:7-14). Kun Herramme tarkoitti Hengessä rukoilemisella Pyhässä Hengessä rukoilemista (Joh.4:23), hän tarkoitti sanoilla "Tulee aika" helluntaipäivästä alkanutta aikaa. Sanoilla "se on jo nyt" hän tarkoitti pääasiassa omaa rukoilemistaan.

TOISEN PUOLUSTAJAN TULEMISEN EHTO.

Johanneksen evankeliumin 14 luvussa kerrotaan Jeesuksen ensin puhuneen Pyhän Hengen tulosta "teille", eli uskovien yhteisölle (jakeet 15-17):

"Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni. Minä käännyin Isän puoleen, ja hän antaa teille toisen puolustajan, joka on kanssanne ikuisesti. Tämä puolustaja on Totuuden Henki. Maailma ei voi Henkeä saada, sillä maailma ei näe eikä tunne häntä. Mutta te tunnnette hänet, sillä hän pysyy luonanne ja on teissä."

Ehtona Hengen lähettämiseksi Jeesus esitti hänen rakastamisensa perustuvan hänen käskyjensä (monikossa) pitämisen. Myöhemmin Jeesus siirtyi puhumaan yksilöistä (jakeet 21,23):

"Joka on ottanut vastaan minun käskyni ja noudattaa niitä, se rakastaa minua. Ja minun Isäni rakastaa sitä, joka rakastaa minua, ja häntä minäkin rakastan ja ilmaisen hänelle itseni."

"Jeesus vastasi: 'Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun sanaani. Minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja jääme asumaan hänen luokseen'..."

Jeesuksen itsensä ilmoittaminen, hänen tulonsa yhdessä Isän kanssa häntä rakastavan ja hänen sanansa (yksikössä) pitävän tykö, sekä heidän jäämisensä asumaan hänen luokseen, toteutuvat kaikki uskovan Pyhästä Hengestä osalliseksi tulossa. Jeesus ilmoittaa itsensä uskovalle, antamalla hänelle Pyhän Hengen. Samoin Isä ja Poika asuvat uskovassa Hengen välityksellä.

Seurakunnassa Pyhä Henki on asunut helluntaipäivästä lähtien. Yksilön kohdalla Pyhästä Hengestä osalliseksi tuleminen on edelleen kiinni hänen kuuliaisuudestaan Jeesuksen käskyjä kohtaan. Todellinen kristillisyys on edelleenkin Hengen osallisuuden kristillisyyttä. Toisen Puolustajan läsnäolo uskovassa on koettavaa todellisuutta siitä osallisten kohdalla. Muut leimaavat sen yleensä hurmahenkisyydeksi.

ONKO KIELILLÄ PUHUMINEN PYHÄN HENGEN KASTEEN MERKKI?

Pyhän Hengen kaste näyttää merkitsevän paitsi Hengen saamista myöskin Hengellä täyttymistä (Apt.1:5,8, 2:4). Täyttyminen on kuitenkin eri asia kuin Hengen kaste, sillä esimerkiksi Apt.4:31 kertoo jo aikaisemmin Hengellä kastettujen täyttyneen uudelleen Pyhäällä Hengellä. Pyhän Hengen kaste on siis se kokemus, jolloin Jumalan Henki valtaa ihmisen, liittäen hänet Kristuksen ruumiiseen (1 Kor.12:13), kun taas Hengellä täyttyminen on tarkoitettu uusiutuvaksi kokemukseksi. Paavali kehottaakin jo kerran Pyhän Hengen kasteen saaneita kristittyjä täyttymään jatkuvasti Hengellä. (Ef.5:18; Paavalin käyttämä verbimuoto "ῥηροῦσθε" on presensin imperatiivin passiivin pluraalin toinen persoona, merkiten siis kehoitusta jatkuvaan ja toistuvaan Hengellä täyttymiseen.)

Apostolien tekoja lukiessamme näyttää ilmeisen selvältä, että Pyhän Hengen kasteen yhteydessä esiintyi säännöllisesti kielillä puhumista ja profetoimista (2:4, 10:45-46, 19:6). Samaritan tapauksessa näitä ei mainita, mutta silti teksti antaa ymmärtää Pyhän Hengen kasteen ilmenneen sielläkin siten, että se voitiin nähdä (8:14-19).

Helluntaipäivän tapauksessa toteutui apostolien tulkinnan mukaan kaksi Vanhan testamentin profetiaa. Kun Paavali kirjoitti, että kielel ei ole tunnusmerkiksi uskovoille vaan uskottomille (1 Kor.14:22), hänellä näyttää olleen mielessään Jesaja 28:11 kielillä puhumisen ilmiön valossa. Luukkaan kertoman mukaan Pietari tulkitsi tapahtuman merkinneen Joelin lupaaman Hengen vuodatuksen toteutumista (Joel 2:28-29 = Apt.2:16-18). Joelin ennustuksen mukaan Hengen vuodattamisen yhteyteen liittyisi ennustamista, näkyjen näkemistä ja unien uneksumista.

Hengen vuodatuksen yhteyteen liittyi profetoiminen jo Vanhan testamentin kertomuksissa. Kun Jumala antoi Henkeään Mooseksen apulaisille, kerrotaan:

"...ja kun Henki laskeutui heihin, he joutuivat profeettalliseen hurmukseen. Myöhemmin tätä ei heille enää tapahtunut" (4 Moos.11:25).

Samoin kerrotaan Saulin tapauksessa (1 Sam.10:9-11). Kun Saul kohtasi profeettain joukon, tuli Jumalan Henki hänenkin päälleen, ja hän profetoi heidän kanssaan.

Myös Uuden testamentin selonteossa Johannes Kastajan vanhemmista (Luuk. 1:41,-45, 67-69) sama toistui. Kummassakin tapauksessa Hengellä täyttymisen kokemus ilmeni profetoimisena.

On siis ilmeisen selvää, että profetoiminen kuuluu raamatullisen hengellä täyttymiskokemuksen yhteyteen. Kielillä puhuminen silti on eräs profetoimisen usitustentillinen muoto (1 Kor.14:27-28). Silti ei ole selvästi osoitettavissa, että nimenomaan kielillä puhumisen ilmeneminen olisi ehdoton Pyhän Hengen kasteen merkki.

Paavali kirjoitti Korinton kristityille, että heidät on kaikki kastettu yhdessä Hengessä yhteen ruumiiseen, eli Kristuksen ruumiin jäseniksi. Yhdessä Hengessä kastamisella Paavali tarkoittaa henkikastetta (12:13). Kuitenkin hän kirjoitti samoilte henkikasteen saaneille kristityille samassa luvussa, että "Eiväthän kaikki puhu kielillä..." (12:30). Ja edelleen: "Toivoisin teidän kaikkien puhuvan kielillä, mutta vielä mieluummin toivoisin teidän profetoivan" (14:5). Samoin: "Sen, joka puhuu kielillä, on siksi rukoiltava itselleen myös tulkittamisen kykyä" (14:13).

On yritetty selittää, että Uusi testamentti tuntee kaksi kielilläpuhumisen lajia: a) Armolahjaksi saatu kielilläpuhumisen kyky, joka ilmenee Kristityillä jatkuvassa käytössä. b) Pyhän Hengen kasteen yhteydessä ilmenevä kielillä puhuminen, joka ei jää asianosaisella jatkuvaan käyttöön. Tämän jaon perusteella on selitetty Paavalin edellä lainatuissa kohdissa käsittävän kielilläpuhumista vain armolahjana, koska hän tuo ilmiselvästi esiin, etteivät kaikki Hengellä kastetut silti puhu kielillä.

Tämä selitys ei vakuuta. Paavali olisi sen mukaan tiennyt kaikkien Hengellä kastettujen puhuneen kielillä henkikasteensa yhteydessä, mutta hän olisi silti jättänyt täysin mainitsematta tämän merkinä ilmenneen kielillä puhumisen. Paremminkin näyttää selvältä, että kun korinttolaiset olivat (nykyajan helluntailaisten tapaan) omaksuneet näkemys kielillä puhumisen välttämättömyydestä oikean Hengen kasteen yhteydessä ilmenevänä merkinä, Paavali kirjoitti heille, oikaistakseen heidät pois tästä väärästä käsityksestä.

Paavalin opetus onkin, että Hengen ilmaiseislahjat ovat moninaiset (1 Kor.12:1-13). Jae 7 on ilmaistu uuden käännöksen mukaan:

"Hän antaa Hengen ilmetä itse kussakin erityisellä tavalla, yhteiseksi hyödyksi."

Kreikan alkukielessä "Hengen ilmoitusta" vastaavat sanat ovat: "ἡ φανερωσις τοῦ πνεύματος". Suomalaisen raamatunkäännöskomitean jo vuonna 1906 painettu tekstilaitos ilmaisee jakeen seuraavasti: "Mutta ne lahjat, joissa Henki ilmaiseksee, annetaan kullekin yhteiseksi hyödyksi." Vuonna 1913 käyttöön otettu väliaikainen tekstilaitos sanoo: "Mutta kullekin annetaan Hengen ilmaiseislahja yhteiseksi hyödyksi."

Tekstiyhteys osoittaa näiden käännösten oikeutuksen. Armolahjat ovat näet juuri niitä Hengen ilmoituksia eli lahjoja, joissa Henki ilmenee. Nämä ilmoitukset puolestaan ovat Paavalin selostuksen mukaan moninaiset. Tässä yhteydessä hän luettelee yhdeksän eri ilmaiseislahjaa, jotka siis kaikki ovat henkikasteen merkkejä, eli merkkejä siitä, että näitä lahjoja käyttävä Kristitty on Hengellä kastettu Kristuksen ruumiin jäsen. Muualla Paavali luettelee armolahjoina muitakin tässä mainitsemattomia Hengen antamia kykyjä (Room.12:6-8).

Kristittyjen kokemuksiin kuuluu, että profetoimista ja kielillä puhumista ilmenee henkikasteen saamisen ja Hengellä täyttymisen kokemusten yhteydessä, siten, että nämä lahjat jäävät asianosaisten käyttöön. Kristittyjen kokemuksiin kuuluu sekin, että kielet ovat ilmenneet vain henkikasteen tai Hengellä täyttymisen kokemuksen yhteydessä, ilman, että olisi annettu kyky puhua jatkuvasti kielillä. Tämähän on odotettavissa jo Vanhan testamentin opetuksen ja esimerkin pohjalta. Mutta kristittyjen kokemukspiiriin kuuluvat myös henkikasteet ja valtavat Hengellä täyttymisen kokemukset, ilman, että kielillä puhumista tai profetoimista olisi ollenkaan ilmennyt. (Silti jokin muu lahja tai kyky on alkanut useasti ilmetä tällaisen kokemuksen yhteydessä tai sen jälkeen.)

Toisaalta Uuden testamentin esimerkkien valossa karismaattisuuden ilmeneminen henkikasteen yhteydessä on toivottavaa aidon kokemuksen todisteena. Toisaalta Uuden testamentin opetuksellinen aines varoittaa tekemästä henkikaste- ja Hengellä täyttymiskokemusta tyhjäksi niiden kohdalla, joilla näkyvää karismaattisuutta ei kokemuksen yhteydessä ilmene. Jos nimittäin pidämme aidon henkikastekokemuksen todisteena kielilläpuhumisen tai profetoimisen välttämätöntä ilmenemistä, emmekä siis hyväksy aidoksi kokemukseksi sellaista, josta puuttuu edellä mainitut, menemme "yli sen mitä kirjoitettu on" (1 Kor.4:6).

Kukin kristitty tietää itse sisäisesti parhaiten, mitä on saanut ja kokenut. Missään Uudessa testamentissa ei sanota, että kielillä puhuminen tai profetoiminen olisivat välttämättömiä henkikasteen tai Hengellä täyttymisen merkkejä. Kuten olemme jo nähneet, Paavalikin sanoo juuri pikemminkin päin vastoin. Jeesuksen todistus on profetian Henki (Ilm.19.10), jonka jokainen aito kristitty omaa sisäisesti ja tietoisesti, muttei aina ulkonaisesti ilmenevästi.

Silti on selvää, että profetoimisen ja kielilläpuhumisen ilmeneminen yleensä seurakunnassa, on merkki Hengen aidosta toiminnasta. Profetoimista ja kieliä ei vain saa velkoa keneltäkään yksityiseltä kristityltä hänen Henki-kokemustensa aitouden todisteeksi.

Lopuksi: Uuden testamentin opetuksen mukaan Pyhän Hengen kaste sisältyy jo ihmisen aitoon pelastuskokemukseen. Se merkitsee tosiasiaa Pyhästä Hengestä osalliseksi tulemistä. Hengellä täyttymiskokemukset ovat sitten asia erikseen, ja niitä kristitty tarvitsee toistuvasti pitkin matkaa. Pyhästä Hengestä osallisuus yleensä on tärkeää, sillä sehän merkitsee osallisuutta Kristuksesta. Pyhästä Hengestä osattomuus taas merkitsee Kristuksesta osattomuutta.

RAIMO POUTIAISEN RAAMATTUTUNTI TURUN OSASTON TILAISUUTEEN, 25.10.92. klo 16,00. Aihe: "UDESTISYNTYNEEN SYNTISYYS JA KILVOITUS"

Kun minulle suotiin tämä tilaisuus palvella sanassa tämän sunnuntain iltapäiväkokouksessamme, ajattelin yrittää sanoa jotakin aiheesta, joka on askarruttanut mieltäni usein, ja erikoisesti myöskin viime aikoina. Raamattutuntini aiheena on: "Uudestisyntyneen syntisyys ja kilvoitus."

Aihe vaatii johdatukseen selvityksen siitä, mitä itse uudestisyntyminen on, ja lähtisin nyt tämän asian tarkastelusta liikkeelle. (Ajan voittamiseksi tulen jatkossa vain viittaamaan useisiin sanankohhtiin, joten, jos teitä kiinnostaa, voitte merkata kohdat ylös, tutkiaksenne niitä sitten myöhemmin tarkemmin.)

Kreikankielinen Uuden testamentin teksti puhuu "uudestisyntymisestä", käyttäen monia kreikankielen eri sanoja. Matteus käyttää substantiivista "ἡ γένεσις" = uudestisyntyminen (Matt.19:28) tarkoittaessaan koko maailman uudestisyntymistä Jumalan maanpäällisen valtakunnan perustamisen yhteydessä. Samaa substantiivista käyttää Paavali Tiitust-kirjeessään (3:5) tarkoittamassa kastetta (ὁ ἁγίους γένεσις). Joh. 3:3-8:ssa käytetään toistuvasti "γεννάω"-(siittää, synnyttää) verbin passiivimuotoja, merkityksessä: siitä, syntyä. Pietari käyttää "γεννάω"-(uudestisyntymistä) verbin aoristin partisiiippi- (1 Piet. 1:3) ja perfektin passiivin partisiiippi-muotoja (1 Piet.1:23). Vielä Jaakobkin puhuu "syntymisestä", käyttäen aoristimuotoa verbistä "γεννάω"-(synnyttää, 1:18), uskovien uudestisyntymistä tarkoittaen.

Puuttumatta tässä nyt tämän enempää kreikankieleen, totean vain, että ainakin neljää eri sanaa tai sanayhtymää kreikankielinen Uusi testamentti uudestisyntymisestä puhueksaan käyttää. Kysymme ensiksikin, mitä tämä uudestisyntyminen merkitsee, toiseksi, koska sen kokeminen tuli mahdolliseksi?

Uudestisyntymisen välttämättömyys (Joh.3: 1-10) on osoitettu Jeesuksen sanoissa Nikodeemukselle. Nikodeemus, lainopettaja, koki tosin yllätyksen, tullessaan yöllä Jeesuksen luo. Kun hän alkoi selittää uskovansa, että Jeesuksen opettajaksi tuleminen on Jumalasta, Jeesus oitis yllätti hänet, osoittamalla hänelle uudestisyntymisen välttämättömyyden. (Kuitenkaan ei Jeesus itse, eikä kukaan muukaan UT:n kirjoittajista missään käskä ketään uudestisyntymään.) Samalla yhteydessä Jeesus myös antoi peitellysti ymmärtää, ettei hän ollut pelkästään tullut opettajaksi, vaan paljoo enemäksi, lunastajaksi. Mitä siis Jeesus tarkoitti, keskustellessaan Nikodeemuksen kanssa (Joh.3:1-7) uudestisyntymisestä? Kohta kuuluu uuden käännöksen mukaan:

"Fariseusten joukossa oli Nikodemus-niminen mies, juutalaisten neuvoston jäsen. Hän tuli yöllä Jeesuksen luo ja sanoi: 'Rabbi, me tiedämme, että sinä olet Jumalan lähettämä opettaja. Ei kukaan pysty tekemään sellaisia tunnustekoja kuin sinä, ellei Jumala ole hänen kanssaan.' Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: 'Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei pääse näkemään Jumalan valtakuntaa.' Nikodemus kysyi: 'Miten joku voisi vanhana syntyä? Miten joku voisi mennä takaisin äitinsä kohtuun ja syntyä toisen kerran?' Jeesus vastasi: 'Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan. Mikä on syntynyt lihasta on lihaa, mikä on syntynyt Hengestä on henkeä. Älä kummeus sitä että sanoin sinulle: Teidän täytyy syntyä uudesti.'"

Jakeissa 3 ja 7 esiintyy adverbi "ἄνωθεν", mikä merkitsee sekä "ylhäältä" että "uudesti." Jakeissa 5 Jeesus selittää, että hän tarkoittaa "vedestä ja Hengestä" syntymistä, joka kuitenkin Jeesuksen itsensä jakeissa 6 antaman selityksen mukaan tarkoittaa sekä tosiasiaa (vain) "Hengestä" syntymistä. Vedestä syntymisellä Jeesuksen siis täytyi viitata kasteeseen. Tässä vaiheessa oli käytössä ainoastaan Johannes Kastajan kaste, joka kastoi "parannuksen kasteella", ja näin ollen Nikodeemuksen on täytynyt mieltää kasteelle meno parannuksen eli mielenmuutoksen paikaksi.

Keskustelu päättyi uuden käännöksen mukaan Nikodeemuksen osalta kysymykseen: "Miten tämä kaikki on mahdollista?" (Jae 9) johon Jeesus vastasi: "Etkö sinä, Israelin opettaja, ymmärrä sitä?" (Jae 10). Kyllä Nikodeemuksen olisi pitänyt ymmärtää, sillä siksi lukuisia olivat vanhassa testamentissa ne kohdat, jotka eivät kylläkään käytä uudestisyntymisen käsitettä, mutta muuten tarkoittavat aivan samaa. Esimerkiksi Hesekieliin 36:24-28, jossa luvataan "vihmoa israelilaisten päälle puhdasta vetä", heidän puhdistamiseksi, ja antaa heille uusi sydän ja uusi henki heidän sisimpäänsä. Jumala lupaa jopa, että: "Minä annan Henkeni teidän sisimpääne ja ohjaan teidät seuraamaan säädoksiäni, ottamaan varteen minun käskyni ja elämään niiden mukaan" (Jae 27).

Palatkaamme nyt Johanneksen evankeliumiin. Tämän saman Johanneksen evankeliumin mukaan (Joh.1:12-13), ja uuden käännöksen mukaan, Jeesus antoi kaikille hänet vastaanottaneille "oikeuden" (δικαιοσύνη) tulla (tai: syntyä) Jumalan lapsiksi.

"Mutta kaikille jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, kaikille jotka uskovat häneen. He eivät ole syntyneet verestä, eivät ruumiin halusta, eivät miehen tahdosta, vaan Jumalasta."

Olen iloinen tästä korjauksesta, sillä nykyisen käännöksen "voima"- sana ei tässä todellakaan vastaa alkutekstiä, ja saattaa johtaa lukijan, siihen nähdessä mitään Johannes näin kirjoittaessaan tarkoitti, sekä ajan että sisällön puolesta harhaan. Näillä hänet vastaanottaneilla Jeesus tarkoitti niitä "jotka uskovat hänen nimensä", ja jotka näin uskovina "eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta." Ensimmäiseen kirjeeseensä (5:1,4) Johannes kirjoittikin:

"Jokainen joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on syntynyt Jumalasta."

Neljännessä jakeessa hän vielä aivan kuin varmistaa, mitä hän tarkoittaa: "Kaikki mikä on syntyisin Jumalasta, voittaa maailman. Ja tämä on se voitto, tämä on maailman voittanut: meidän uskomme."

Voisin siis sanoa, että edellä lainattujen sanankohhtiin mukaan Jumalan lapseksi syntymisellä tarkoitetaan Jumalan lapsen uskon syntymistä ihmiseen.

Entä miten ja koska Jeesus antoi heille tämän oikeuden tulla Jumalan lapsiksi? Sen selittää Paavali galatalaiskirjeessään (4:4-6):

"Mutta kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti tänne Poikansa. Naisesta hän syntyi ja tuli lain alaiseksi lunastaakseen lain alaisina elävät vapaiksi, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska tekin olette Jumalan lapsia, hän on lähettänyt meidän kaikkien sydämiin Poikansa Hengen, joka huutaa: Abba! Isä!"

Tähän lunastukseen, joka hankki meille lapsen aseman, sisältyi ennen kaikkea Jeesuksen kuolema. Mutta kuitenkin vasta hänen ylösnousemuksensa päätti ja sinetöi tämän lunastustyön. Siksi Pietari (1 Piet.1:3) lukee itsensäkin mukaan, kertoessaan että Jumala on "uudestisyntynyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta." Uudessa käännöksessä tämä jae kuuluu:

"Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Suuressa laupeudessaan hän on synnyttänyt meidät uuteen elämään ja antanut meille elävän toivon herättämällä Jeesuksen Kristuksen kuolleista."

Myöhemmin (Apt.2:37-39) ensimmäisessä seurakunta-ajan julistus- ja kastetilaisuudessa puhuttiin parannuksen tekemisestä ja Pyhän Hengen saamisen lupauksen omistamisesta, mutta mitään ei puhuta uudestisyntymisestä:

"Kuullessaan tämän kaikki tunsivat piston sydämessään, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: 'veljet, mitä meidän pitää tehdä?' Pietari vastasi: 'Kääntykää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen, jotta syntinne annettaisiin anteeksi. Silloin te saatte lahjaksi Pyhän Hengen.'"

Kuitenkin on selvää että uudestisyntymisen täytyi sisältyä edellä kerrottuun. Paavali selittääkin Tiituskirjeessään (3:4-7) että siihen pelastukseen, joka on kaikille tarjona ja jonka kristityt ovat kokeneet, sisältyy enemmän kuin pelkkä uudestisyntyminen, uskon tuleminen merkityksessä. Kohta kuuluu:

"Mutta kun Jumalan, meidän pelastajamme, hyvyys ja rakkaus ihmisiä kohtaan tuli näkyviin, hän pelasti meidät, ei meidän hurskaiden tekojemme tähden, vaan pelkästä armosta. Hän pelasti meidät pesemällä meidät puhtaiksi, niin että me synnymme uudesti ja Pyhä Henki uudisti meidät. Tämän Hengen hän vuodatti runsaana meidän päällemme vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, jotta me hänen armonsa ansiosta tulisimme vanhurskaiksi ja saisimme osaksemme ikuisen elämän, niin kuin toivomme."

Jae 5 sanoo alkukielen mukaan, että "...ἐσώσεν ἡμᾶς διὰ τοῦτοῦ Παναγίου Πνεύματος Ἁγίου..." = ...hän pelasti meidät uudestisyntyisen kylvyn kautta ja Pyhän Hengen uudistuksen (kautta)..." Uudestisyntymisen kylpy viittaa kasteeseen: samoin kuin luonnollisessa syntymässä lapsi pestään heti syntymänsä jälkeen (ei ennen syntymäänsä), samoin uudestisyntynyt eli uskon tullut pestään kasteessa heti uskon tuloonsa jälkeen. Uusi käännös on minun mielestäni vaihtanut tässä alkuperäisen näkökulman toiseksi: "Hän pelasti meidät pesemällä meidät puhtaisiksi, niin että me synnyimme uudesti ja Pyhä Henki uudisti meidät."

Miten tahansa, Paavali kertoo joka tapauksessa jakeissa 6-7, että kristityn pelastustapahtumaan kuuluu Pyhän Hengen runsaan vuodatuksen kokemus, ja tämä kokemus juuri on vakuutus siitä, että meidät on hänen armostaan vanhurskautettu, ja olemme iankaikkisen elämän perillisiä.

Nyt onkin aika siirtyä varsinaiseen aiheeseen, selvittämään, millainen on uudestisyntynyt ihminen ja mihin hän kykenee. Onko uudestisyntynyt ihminen kenties vielä syntinen ja mitä on uudestisyntyneen kilvoitus.

Efesolaiskirjeen toisen luvun alussa (Ef.2:1-5) Paavali puhuu siitä, että Jumala on tehnyt meidät kristityt, jotka ennen olimme kuolleet rikoksiimme ja synteiimme, hengellisesti eläviksi.

"Jumala on tehnyt eläviksi teidät, jotka olitte kuolleita rikkomustenne ja syntienne tähden. Ennen te elitte niiden vallassa tämän maailman menon mukaan, totellen avaruuden henkivaltojen hallitsijaa, sitä henkeä, joka yhä vaikuttaa tottelemattomissa ihmisissä. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen olimme noudattaen oman luontomme haluja ja tehden niin kuin ruumiimme ja mieleemme tahtoivat, ja näin olimme luonnostamme vihan alaisia niin kuin kaikki muutkin."

Teksti sanoo, että ennen eläviksi tekemistään kaikki kristitytkin vaelsivat tottelemattomuuden lapsien joukossa, ja lihan himoissa, "noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja", ja hekin olivat luonnostaan Jumalan vihan alaisia, kuten muutkin. Mutta sitten paljastui Jumalan rakkaus meihin, ja ilmestyi Jumalan laupeus Kristuksessa, joka teki meidät rikoksiimme kuolleet eläviksi.

Mitä tämä hengellinen kuoleman tila todella sisältää ja merkitsee? Jos haluamme lukea sen sisällöstä Jumalan miehen mielipiteen, lue Room. 1:28-31:stä mitä hengellisesti kuolleen ihmisen mielenlaatu (voûς) pitää sisällään:

"Koska he eivät ole antaneet arvoa Jumalan tuntemiselle, on Jumala jättänyt heidät arvottomien ajatusten valtaan, tekemään sellaista mikä ei sovi. He ovat täynnä kaikenlaista vääryyttä, halpamaisuutta, ahneutta ja pahuutta, täynnä kateutta, murhanhimoa, riitaisuutta, petollisuutta ja pahansuopuutta. He panettelevat ja parjaavat, vihaavat Jumalaa, ovat röyhkeitä ja pöyhkeitä, rehentelviä ja pahanilkisiä, vanhemmilleen tottelemattomia, ymmärtämättömiä ja epäluotettavia, rakkaudettomia ja säälimättömiä."

Tässä Paavali puhuu pakanoista, eli ei-juutalaisista. Entä sitten juutalaisten luonnehdinta? Sen löydämme Room. 3:9-20:sta, jossa Paavali osoittaa, että juutalaiset eivät ole yhtään parempia, vaan ovat samassa tilassa:

"Miten siis on? Olemmeko me muita parempia? Emme lainkaan. Olen jo esittänyt sen syytöksen, että kaikki, niin juutalaiset kuin kreikkalaisetkin, ovat synnin vallassa. Onhan kirjoitettu: -Ei ole yhtään vanhurskasta, ei yhtään ymmärtäväistä, ei ketään joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat luopuneet ja käyneet kelvottomiksi. Ei ole ketään joka tekee hyvää, ei ainoatakaan. Heidän kurkkunsa on avoin hauta, heidän kieltensä puhuu petollisesti, huultensa takana heillä on kyykkäärmeen myrkyä, heidän suunsa on täynnä katkeria kirouksia. Nopein jaloin he rientävät vuodattamaan verta, tuhoa ja kurjuutta he jättävät jälkeensä. Rauhan tietä he eivät tunne. Jumalanpelko on heille vieras."

Koko kristillisyyden perustotuus ja opetus on, että hengellisesti kuolleille ihmisille on aivan turhaa tuputtaa Jumalan lain käskyjä ja määräyksiä niiden noudattamistarkoituksessa. Vaikka Jumalan laki on itsessään "pyhä, vanhurskas ja hyvä" (Room. 7:12), Paavali nimittää sitä silti kuoleman viraksi ja kadotustuomion viraksi (2 Kor.3:7-9), koska tämä kirjaimin kiviin kaiverrettu kymmenen käskyn laki tuomitsee jokaisen ihmisen poikkeuksetta lain rikkojana kuolemaan ja kadotukseen.

"Jo kuolemaa palveleva virka, jonka säädökset oli kaiverrettu kivitaluihin, säteili sellaista kirkkautta, että israelilaiset eivät voineet katsoa Moosesta kasvoinhin. Ja kuitenkin hänen kasvojensa kirkkaus oli katoavaa. Kuinka paljon suurempaa kirkkautta säteileekään Hengen palveluvirkat! Jos kerran tuomion julistamisen virkaa ympäröi kirkkaus, paljon kirkkaampi loiste ympäröi silloin vanhurskauden julistamisen virkaa."

Samassa yhteydessä edellä (2 Kor. 3:6) Paavali toteaa, että kristitytkin tämä kirjaimen laki kuolettaisi, mutta Henki sen sijaan tekee eläväksi, ja siksi kristityt ovatkin uuden liiton, ei kirjaimen vaan Hengen, palvelijoita:

"...Hän on myös tehnyt meidät kykeneviksi palvelemaan uutta liittoa, jota ei hallitse kirjain vaan Henki. Kirjain näet tuo kuoleman, mutta Henki tekee eläväksi."

Nyt onkin syytä siirtyä Paavalin roomalaiskirjeen pariin, sen seitsemänteen lukuun, jossa Paavali valaisee lisää tätä asiaa ja koko aiheitamme. Jakeissa 4 Paavali kertoo:

"...Kristuksen kuolemassa te hänen ruumiinsa jäsenenä olette kuolleet vapaiksi laista ja kuulutte nyt toiselle, hänelle joka on herätetty kuolleista. Näin me kannamme hedelmää Jumalalle."

Paavali kertoo siis, kuinka meidät kristityt on Kristuksen ruumiin kautta kuoletettu laista, tullaaksemme toisen omiksi, eli kuolleista herätettyjen Jeesusken omiksi, kantaaksemme hedelmää Jumalalle. Jakeissa 5 hän sitten selittää, että lihan varassa ollessamme me emme kyenneet kantamaan hedelmää Jumalalle, koska lain herättämät synnin himot vaikuttivat jäsenissämme, että me päin vastoin kannoimme hedelmää kuolemalle:

"Silloin kun vielä olimme turmeltuneen luontomme vallassa, ruumiissamme vaikuttivat lain herättämät synnin himot ja me kannoimme hedelmää kuolemalle."

Jakeissa 6 Paavali uudelleen sanoo, että me kristityt olemme "irti laista" ja kuolleet pois siitä tilasta mikä piti meitä vallassaan, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen synnyttämässä uudessa olotilassa, emme lain kirjaimen vanhassa.

"Mutta nyt me olemme kuolleet pois siitä, mikä piti meitä vallassaan, olemme päässeet vapaiksi laista. Nyt me palvelemme Jumalaa uudella tavalla, Hengen mukaan, emme enää vanhalla tavalla, lain kirjaimen orjina."

Jatkossa Paavali sitten selittää (jakeet 7-13) kuinka laki on synnin mitta, joka paljastaa synnin olemassaolon, vakavuuden ja syvyyden. Paavali puhuu tässä jaksossa menneessä aikamuodossa, käyttäen omaa persoonaansa esimerkkinä. Käskysana, jonka piti olla hänelle elämäksi, olikin hänelle kuolemaksi, ja näin synnin todellinen kuolettava voima paljastui. Tämän jakson selittämisessä valitsee kristikunnassa yleinen yksimielisyys. teksti kuuluu uuden käännöksen mukaan:

"Mitä meidän siis on sanottava? Onko laki syntiä? Ei toki. Mutta vasta lain vaikutuksesta tulin tuntemaan synnin. Himo olisi ollut minulle tuntematon asia, ellei laki olisi sanonut: 'Älä himoitse.' Saatuaan lain käskystä aiheen synti herätti minussa kaikenlaisia himoja. Ilman lakia synti on kuollut. Minä elin ensin ilman lakia, mutta kun lain käsky tuli, synti heräsi eloon ja minä kuolin. Näin käsky, jonka oli määrä antaa elämä, tuottikin minulle kuoleman. Saatuaan lain käskystä aiheen synti käskyn avulla petti ja surmasi minut. Laki itse on silti pyhä, ja käsky on pyhä, oikea ja hyvä. Onko nyt hyvä tuottanut minulle kuoleman? Ei toki, vaan synti. Jotta synti paljastuisi synniksi, se tuotti minulle hyvän avulla kuoleman. Näin käsky teki synnin monin verroin pahemmaksi."

Sen sijaan jakeista 14-25 on paljon oltu eri mieltä. Lukekaamme teksti ensin:

"Me tiedämme, että laki on hengellinen. Minä sitä vastoin olen turmeltunut ihminen, synnin orjaksi myyty. En edes ymmärrä mitä teen: en tee sitä, mitä tahdon, vaan sitä, mitä vihaan. Ja jos kerran teen sitä, mitä en tahdo, silloin yönönän, että laki on hyvä. Niinpä en enää teekään itse sitä mitä teen, vaan sen tekee minussa asuva synti. Tiedänhän, ettei minussa, nimittäin minun turmeltuneessa luonnossani, ole mitään hyvää. Tahtoisin kyllä tehdä oikein, mutta en pysty siihen. En tee sitä hyvää, mitä tahdon, vaan sitä paha, mitä en tahdo. Mutta jos teen sitä, mitä en tahdo, en tee sitä enää itse, vaan sen tekee minussa asuva synti. Huomaan siis,

että minua hallitsee tällainen laki: haluan tehdä hyvää, mutta en pääse irti pahasta. Sisimmästäni minä iloitin hyväksyn Jumalan lain, mutta siinä mitä teen, näen toteutuvan toisen lain, joka sotii sisimpäni lakia vastaan: Näin olen ruumiissani vaikuttavan synnin lain vanki. Minä kurja ihminen! Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? Kiitos Jumalalle Herramme Jeesuksen Kristuksen tähden! Niin minun sisimpäni noudattaa Jumalan lakia, mutta turmeltunut luontoni synnin lakia."

Erimielisyys tämän jakson tulkinnassa on alkanut jo alkukirkon ajoista asti. Kolme eri tulkintaa on esitetty: 1) Paavali tarkoittaa lain alaisuuden tilaa, ennen kristityksi tuloa. 2) Paavali tarkoittaa kristityn normaalia tilaa. 3) Paavali tarkoittaa heränneen ihmisen tilaa omassa varassaan, ei vielä Hengen apua saaneena.

Erimielisyys koskee siis pääasiassa sitä, puhuuko Paavali näissä jakeissa uudestisyntyttömän vaiko uudestisyntyneen ihmisen tilasta. Itse olen vakuutettu, että tässä puhutaan uudestisyntyneestä ihmisestä omassa varassaan, hänen pyrkimyksistään omassa varassaan täyttää Jumalan lain vaatimuksia.

Entä, mistä syystä olen vakuutettu? Siksi, että Paavali puhuu tässä jaksossa preesensissä, ei siis enää menneessä aikamuodossa, kuten edellä, vaan nykyisessä, menevässä ajassa. Ei siis: "minä olin lihallinen" vaan: "minä olen lihallinen" jne.

Onhan minulle lisäksi selvää, että vain uudestisyntynyt ihminen yhtyy sisällisen ihmisenä puolesta ilolla Jumalan lakiin (jaa 22). Vain uudestisyntynyt ihminen suostuu nimittämään itseään "viheliäiseksi ihmiseksi", ja kysyy: "Kuka pelastaa minut tämän kuoleman ruumiista?" (jaa 24). Uudestisyntyneellä on myös vastauskin (jaa 25) joka alkaa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta Jumalalle osoitetulla kiitoksella. Lisäksi vain uudestisyntynyt ihminen kykenee palvelemaan "mielellä" Jumalan lakia (jaa 25), vaikka hänen lihansa palveleekin edelleen synnin lakia, joka hänessä asuu (jaa 20).

Asian ratkaisu löytyykin tämän 7:n luvun viimeisestä jakeesta, jossa kiitoksen jälkeen sanatarkasti alkukielen mukaan sanotaan: "Niin minä siis itse palvelen mielellä Jumalan lakia mutta lihalla synnin lakia." (Näin lukee v. 1912 ilmestyneessä armossa asetetun bibliakomitean käännöksessä, jonka Englannin ja ulkomaan bibliaseura on julkaissut. Samoin lukee myös Aapeli Saarisaalon sanatarkassa käännöksessä: "Niinpä minä siis itse palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.")

Vuonna 1906 ilmestynyt, silloisen raamatunkäännöskomitean tekstilaitos, joka tarkkaan pyrki vastaamaan silloista Nestlén kreikankielistä alkutekstilaitosta (ja jossa on paljon alaviitteissa vaihtoehtoisia lukutapoja), käänsi tämän Paavalin palvelutunnustuksen seuraavasti: "Niin minä siis itseni varaan jätettynä palvelen mielellä Jumalan lakia mutta lihalla synnin lakia." Tämän mukaan Paavali siis todistaa, että kristittykin itsensä varaan jätettynä on lihallinen, synnin alle myyty.

Tästä huolimatta Paavaliilla oli syytä kiitokseen, ja kiitoksen syy selviää tämän Paavalin kirjeen seuraavasta luvusta. Roomalaiskirjeen 8:1-13 sisältää nimittäin Paavalin riemuilisen selostuksen kristityn asemasta. On muistettava, että Paavalin alkuperäisessä tekstissä tämän luvun alku on edellisen luvun välitön jatke, eli juuri se "viheliäinen ihminen" joka tilittää tilaansa edellisen luvun jakeissa 24-25, on sama ihminen, joka kahdeksannen luvun jakeissa 1 on Kristuksessa Jeesuksessa, ja jolle täten ei ole mitään kadotustuomiota. Jakeissa 2 Paavali selittää syynkin, kirjoittaen: "Sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista." Siis, toisen lain vaikutuspiiriin pääseminen on vapauttanut kristityn toisen lain alaisuudesta. Minä jopa käyttäisin selitykseksi tässä kohtaa sanoja: "riippumattomaksi tehnyt", sillä sitähän Paavali tässä tarkoittaa. Lukekaamme (1-8):

"Mikään kadotustuomio ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. Hengen laki, joka antaa elämän Kristuksen Jeesuksen yhteydessä, on näet vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista. Jumala teki sen, mihin laki ei pystynyt, koska se oli ihmisen turmeltuneen luonnon vuoksi voimaton. Syntien sovitukseksi hän lähetti oman Poikansa syntisten ihmisten kaltaiseksi. Näin hän tuomitsi ihmisessä ihmisen synnin, jotta meissä, jotka elämme Hengen emmekä lihamme mukaista elämää, toteutuisi lain vaatima vanhurskaus. Lihan mukaan elävillä on lihan mukaiset pyrkimykset, Hengen mukaan elävillä Hengen mukaiset. Lihan pyrkimykset tuottavat kuoleman, Hengen pyrkimykset elämän ja rauhan. Lihan pyrkimykset sotivat Jumalaa vastaan, sillä ne eivät alistu Jumalan lakiin eivätkä voikaan alistua. Ne, jotka elävät turmeltuneen luontonsa mukaisesti, eivät voi olla Jumalalle mieleen."

Jumalan laki on edelleen muuttumattomana olemassa, mutta se ei enää pääse tuomitsemaan meitä kadotukseen, koska emme enää ole sen alaisuudessa. Ruumiissamme ja jäsenissämme vaikuttaa edelleen synnin ja kuoleman laki, ja tämän tähden on juuri niin kuin uusi käännös Room.8:10:ssä sanoo: "Jos Kristus on teissä, teidän ruumiinne tosin on kuollut synnin vuoksi, mutta henki luo elämää, koska teidät on tehty vanhurskaiksi."

Tämän luvun jakeissa 3-4 Paavali selittää, että Jumala tuomitsi "synnin lihassa" omassa Pojassaan, jotta hän itse voisi Henkensä kautta vaikuttaa sen, että lain vaatima vanhurskaus täytettäisiin Hengen ohjauksessa vaeltavissa kristityissä. Tämä tapahtuu siten, että Jumala luo Henkensä kautta meihin "Hengen mielen" (τὸ φρόνημα τοῦ ἁγίου πνεύματος), ja niin me mielimme (φρονούμεν) sitä mikä Hengen omaa on (jaa 5).

Uudestisyntyttömällä ihmisellä sen sijaan on lihan mieli, ja tämä mieli merkitsee kuoleman tilaa (jaa 6). Tämä mieli on myös vihollisuutta Jumalaa vastaan, koska se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan (jaa 7). Lihan mielliset ihmiset eivät voi olla otolliset Jumalalle (jaa 8).

Ratkaisevaa on siis, olemmeko uudestisyntyneitä vaiko emme. Jos olemme uudestisyntyneitä, silloin Kristus asuu Henkensä kautta meissä. Jos Jumalan Henki asuu meissä, me emme ole lihan vallassa (jaa 9), vaikka ruumiimme edelleenkin on kuollut siinä asuvan synnin tähden (jaa 10). Lukekaamme jakeet 9-11:

"Te ette kuitenkaan elä oman luontonne vaan Hengen alaisina, jos kerran Jumalan Henki asuu teissä. Mutta se, jolla ei ole Kristuksen Henkeä, ei ole hänen omansa. Jos Kristus on teissä, teidän ruumiinne tosin on kuollut synnin vuoksi, mutta henki luo elämää, koska teidät on tehty vanhurskaiksi. Jos siis teissä asuu Jumalan henki, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, niin hän, joka herätti Kristuksen kuolleista, on tekevä eläviksi myös teidän kuolevaiset ruumiinne teissä asuvan Henkensä voimalla."

Silti ei kaikki ole vielä sillä voitettu, että olemme kokeneet uudestisyntymisen. Meillä on näet velvollisuus karttaa elämistä lihan mukaan, jolla tarkoitetaan (Ef.2:3) lihan ja ajatusten mieliteoille periksi antamista. Jos näet lihan mukaan elämme, tulemme kokemaan hengellisen kuoleman (Room.8:13), mutta jos me Jumalan Hengen avulla kuuletamme ruumiin teot, me saamme hengellisesti edelleen elää. Lukekaamme jakeet 12-13:

"Meillä on siis velvollisuuksia, veljet, mutta ei itsekästä luontoamme kohtaan; ei meidän pidä elää sen mukaan. Jos elätte luontonne mukaan, te kuollette, mutta jos Hengen avulla kuuletatte syntiset tekonne, te saatte elää."

Kerran on sitten tuleva päivä, jolloin Jumala tekee eläviksi myös kuolevaiset ruumiimme Henkensä kautta, ylösnousemuksessa (jaa 10). Tällöin meidät ruumiimme puolesta lunastetaan, eli otetaan Jumalan lapsiksi (Room.8:23):

"Eikä vain luomakunta, vaan myös me, jotka olemme ensi lahjana saaneet omaksemme Hengen, huokailemme odottaessamme Jumalan lapseksi pääsemistä, ruumiimme lunastamista vapaaksi."

Tämä tapahtuu Jeesuksen tullessa takaisin, jolloin hän muuttaa "alennustilamme ruumiin" oman kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi, kuten Paavali filippiäiskirjeessään opettaa (3:20-21):

"Mutta me olemme taivaan kansalaisia, ja taivaasta me odotamme pelastajaksi Herraa Jeesusta Kristusta. Hän muuttaa meidän ruumiimme tästä alennustilasta oman kirkastuneen ruumiinsa kaltaiseksi voimallaan, jolla hän kykenee alistamaan valtaansa kaiken."

Paavali sanoo (Gal.5:25): "Jos me elämme Hengen varassa, meidän on myös seurattava Hengen johdatusta." Ja vähän aikaisemmin hän sanoo (Gal.5:16): "Antakaa Hengen ohjata elämämme, niin ette toteuta lihanne, oman itsekään luontonne haluja." Kaikki todelliset uudestisyntyneet kristityt elävät kyllä Hengessä. Sen sijaan eivät läheskään kaikki meistä ole oppineet vielä Hengessä vaeltamaan.

Usein on niinkin, että nekin jotka väittävät sen oppineensa, osoittautuvat aikaa myöten itsensä pettäjiksi, ainakin toisten silmissä. Kuitenkin ainoa keino, jolla me kristittyinäkin kykenemme välttämään lihan himon täyttämisen, on se, että oppisimme todella vaeltamaan Hengessä.

Galatalaiskirjeessä Paavali esittää (5:17-24) sen taistelutilanteen jossa jokainen kristitty on:

"Liha haluaa toista kuin Henki, Henki toista kuin liha. Ne sotivat toisiaan vastaan, ja siksi te ette tee mitä tahtoisitte." (jake 17).

(Tämähan on juuri samaa taistelua, mitä Paavali kuvasi roomalaiskirjeen 7:ssä luvussa, nyt kuitenkin ilman ehdotonta tappiota.) Paavalin luettelemin lihan tekoihin (jakeet 20-21) kuuluvat myös seuraavat henkiset asenteet, kuten: "vihamielisyys, riidat, kiihkoilu, kiukku, juonittelu, eripuraisuus, kateus." Kuinkahan moni meistä käsi sydämellä uskaltaa vakuuttaa olleensa ja olevansa täysin vapaa kaikista näistä?

Toisaalta, Hengen hedelmää on (jakeet 22-23): rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys, itsehillintä." Kuinkahan moni meistä uskaltaa vakuuttaa, aina, kaikkina päivinä, ja kaikissa ihmissuhteissaan, onnistuneensa ylläpitämään näitä mielentiloja ja tällaista käytöstä?

Minun täytyy myöntää, etten minä ainakaan ole onnistunut. Uskon silti edistyneeni hiukan niistä päivistä, jolloin minusta tuli Jumalan lapsi. Yli kolmenkymmenen vuoden Herran koulun ja elämän koulun aikana ovat luulot karsineet ja kerskailu loppunut. Kulkukin on välillä hidastunut ja lampun sydänkin matkalla suitsunnut, mutta Herra on pitänyt huolta siitä ettei lamppu ole päässyt sammumaan.

Mitä tulee kilvoitukseen, itse olen jo ajat sitten lakannut edes yrittämästä omin voimin. Minusta kun ei kerta kaikkiaan ole enää edes luulemaan, että kykenisin itse parantamaan itseäni. En kykene tekemään itsestäni pyhää. Silti minunkin paitani sisäpuolella on vielä elävä toivo tallella, ja jopa varmuus pyhydestäni, tosin lahjasellisesta. Joku toinen saattaa kokea edistyneensä pitkällekin. Koko ajan meidän tulee muistaa, että tulokset ovat eri kristityissä eri asteisia, mutta kaikissa joka tapauksessa vajavaisia. Täydellisyys alkaa vasta sitten, kun on täydellisyyden aika. Vasta ruumiimme lunastus tuo meille täydellisyyden ja tämä lunastus tapahtuu Herran tulemuksessa.

Pelastussotilaina meidän tulee muistaa myös, mitä sanookaan Pelastusarmeijan opin käsikirja sivulla 137. Kohdan 4. otsikkona on: "Vanhurskautetut myöntävät olevansa koko ihmiskunnan kanssa syntisiä Jumalan edessä." Alla on sitten seuraava teksti: "Ei kukaan, joka ottaa vastaan tämän armon, voi erottaa itseään muista ihmisistä. Kukaan ei voi sanoa: 'Minä kiitän sinua, etten minä ole niinkuin muut ihmiset.' Hän pysyy 'vain armosta pelastettuna syntisenä.'" Aamen.

LOPULLINEN LUNASTUS, MITEN JA MILLOIN?

(RAAMATTUTUNTI PA:N TURUN OSASTON TILAISUUTEEN, 15.11.92, klo 16,00. Aiheena: "Lopullinen lunastus, miten ja milloin?" Pitäjä: Raimo Poutiainen.)

Minulle on jälleen suotu tilaisuus palvella sanassa tämän päivän juuri meneillään olevassa tilaisuudessaamme. Muutama viikko sitten sain mahdollisuuden pitää raamattutunnin, jonka aiheena silloin oli: "Uudestisyntyneen syntisyys ja kilvoitus." Ne jotka olivat aiheetta kuulemassa, saattavat muistaa, että päädyin silloin lopputulokseen, että uudestisyntyneet ihmisetkin pysyvät kokemuksestaan huolimatta itsessään syntisenä Jumalan edessä. Hänen ruumiinsa on kuollut ja hän kuolee jopa kokonaan ruumiinsa puolesta, koska hänessä, hänen ruumiissaan edelleen asuu synti. Silti hän on Hengessä vanhurskautettu, ja hänessä sisäisesti asuva Jumalan Henki on elämää. Tämän sanoo Paavali hyvin uuden käännöksen mukaan (Room.8 :10):

"Jos Kristus on teissä, teidän ruumiinne tosin on kuollut synnin vuoksi, mutta Henki luo elämää, koska teidät on tehty vanhurskaiksi."

Juuri elämän Hengen laki Kristuksessa on vapauttanut kristityn, siten, että hän elää Hengessä. Kun hän elää Hengessä, hänellä on mahdollisuus vielä Hengessä vaeltaakin, ja näin hänen pitäisi ja hänen tulisi Hengen avulla päästäkin voitolle siinä taistelussa mitä hänessäkin käydään hänen syntisen lihansa ja Hengen välillä. En nyt kuitenkaan tässä tilaisuudessa voi pitää uudelleen tätä edellistä raamattutuntiani, vaan minun pitäisi osata sanoa jotakin tähän tilaisuuteen ilmoitetusta aiheestani. Tämän aiheen koenkin olevan edellisen jatkoa, ja kuuluu:

"Lopullinen lunastus miten ja milloin?"

Kreikankielinen Uusi testamentti puhuu lunastuksesta eli vapaaksi ostamisesta, käyttäen useita eri sanoja joilla on eri merkitysvivahteita. Tarkoitus ei nyt ole puuttua näihin vivahteisiin, vaan tyytyä uuden käännöksen niille kaikille antamaan yhteiseen vastineeseen, nimittäin: "vapaaksi lunastaminen."

Lunastus yleensä. Paavali opettaa (Room.3:23), kuinka kaikki ihmiset ovat syntiä tehneet, ja ovat täten vailla Jumalan kirkkautta, mutta:

"...saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Jeesus Kristus on lunastanut heidät vapaiksi." (δὲ ἡ χάρις καὶ ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ χάρις τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ)

Lunastus merkitsee lunastamista lapsen asemaan. Paavali opettaa (Gal.4:4-6), kuinka:

"Jumala lähetti tänne Poikansa. Naisesta hän syntyi ja tuli lain alaiseksi, lunastaakseen (δὲ ἡ χάρις καὶ ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ χάρις τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ) lain alaisina elävät vapaiksi, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska tekin olette Jumalan lapsia, hän on lähettänyt meidän kaikkien sydämiin Poikansa Hengen, joka huutaa: 'Abba! Isä!'"

Lapsen asemaan pääsy merkitsee "adoptointia" (ἡ ἰσχυρὴ υἱοθεσία ἀπολαμβάνειν = ἡ υἱοθεσία = pojaksi ottaminen). Koska olemme päässeet tähän asemaan, olemme saaneet myös adoptoiduille kuuluvan Hengen sisimpäämme. Uusi käännös sanoo tästä erittäin hyvin (Room.8:15):

"Te ette ole saaneet orjuuden henkeä, joka saattaisi teidät jälleen pelon valtaan. Olette saaneet Hengen, joka antaa meille lapsen oikeuden, ja niin me huudamme: 'Abba! Isä!' (ἐὰν οὖν υἱοθεσίᾳ ἔσμεν, ἡμεῖς υἱοὶ τοῦ θεοῦ ἐσμὲν καὶ υἱοὶ υἱοθεσίας)."

Jälleen kreikankielisessä tekstissä esiintyy tämä substantiivi ἡ υἱοθεσία = pojaksi adoptointi. Edellä lainattujen kohtien lisäksi tämä nimisana esiintyy seuraavissa kohdissa:

Room.9:4: "Ovathan he israelilaisia, jotka Jumala on ottanut lapsikseen, ja joille hän on antanut kirkkautensa."

Tässä kohtaa uusi käännös on mielestäni pahasti erehtynyt. Alkukieli sanoo: "...ὅτι ἡ υἱοθεσία" = "...joiden (on) pojaksiotto." Tässä kohtaa Paavali tarkoittaa "lupausta pojaksiotosta", joka lupaus jo ammoin annettiin israelilaisille, ja joka, kuten juuri edellä näimme, toteutui Jeesuksen lunastuskuoleman perusteella kristityissä. Ateenan yliopiston raamattuoppineiden vuoden -67 nykykreikankielisessä käännöksessä, sekä tunnetun kreikkalaisen raamattuoppineen Johannes Kolitsaran Uuden testamentin parafrasissa tämä kohta sanookin: "εἰς τὴν υἱοθεσίαν ἀναγκάζει ἡ υἱοθεσία" = "joille kuuluu pojaksiotto."

Sana ἡ υἱοθεσία esiintyy myös Ef.1:5, joka kuuluu:

"Rakkaudessaan hän näki hyväksi jo edeltä määrätä meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen tähden."

Alkukielen mukaan: "προορίσας ἡμᾶς εἰς τὴν υἱοθεσίαν διὰ τὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς θελήματός αὐτοῦ, = ennalta määrätä meidät otettaviksi itselleen pojiksi, tahtonsa mielisuosion mukaan...") Tässä Paavali kirjoittaa siitä hengellisestä siunauksesta, jolla Jumala on meitä siunannut, valitessaan meidät jo ennen maailman perustamista Kristuksen yhteydessä, ja jopa oikein määrätessään meidät otettaviksi hänen pojikseen.

Lopullinen lunastus. Tämä substantiivi ἡ υἱοθεσία esiintyy Uudessa testamentissa viidessä kohtaa. Neljää niistä olen jo sivunnut, viidettä en vielä. Tämä viides kohta puhuu lopullisesta lunastuksesta, ja löytyy Room.8:23:sta, kuuluen:

"Eikä vain luomakunta, vaan myös me, jotka olemme ensi lahjana saaneet omaksemme Hengen, huokailemme odottaessamme Jumalan lapseksi pääsemistä, ruumiimme lunastamista vapaaksi."

Alkukielen mukaan: "οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος ἔχοντες καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ταῦτοισι στενάζομεν υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν. = Ja ei ainoastaan, vaan myös me Hengen uutislahjan omaavat, myös me itse huokaamme sisimmässämme, pojaksiottoa, meidän ruumiimme lunastusta odottavina." Tässä tekstiyhteydessä Paavali antaa ymmärtää, että luomakuntakin odottaa Jumalan poikien vapaudessa ja kirkkaudessa ilmaantumista (Room.8:18-22).

Apostoli Johannes kirjoitti kirjeeseensä (1 Joh.3:1-2):

"Katsokaa, kuinka suurta rakkautta Isä on meille osoittanut: me olemme saaneet Jumalan lapsen nimen, ja hänen lapsiaan me myös olemme. Tästä syystä maailma ei meitä tunne, eihän se tunne häntäkään. Rakkaat ystävät, jo nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Sen me tiedämme, että kun se käy ilmi, meistä tulee hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on."

Paavali kirjoitti Filippiiläisille (3:20-21):

"Mutta me olemme taivaan kansalaisia ja taivaasta me myös odotamme pelastajaksi Herraa Jeesusta Kristusta. Hän muuttaa meidän ruumiimme tästä alennustilasta oman kirkastuneen ruumiinsa kaltaiseksi voimallaan, jolla hän kykenee alistamaan valtaansa kaiken."

Mutta koskeeko tämä ruumiin muuttaminen vain eläviä kristittyjä? Miten meidän käy, jos kuolema ehtii iskeä meihin ennen kuin Herra tulee? Tämä huoletti aikanaan jo tessalonikalaisia, ja siitä syystä meillä on luettavaa vastauskin (1 Tes.4:13-17):

"Tahdomme, veljet teidän olevan selvillä siitä, mitä tapahtuu kuoleman uneen nukkuville, jotta ette surisi niin kuin nuo toiset, joilla ei ole toivoa. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut kuolleista, niin kuin me uskomme, silloin Jumala myös on Jeesuksen tullessa tuova poisnukkuneet elämään yhdessä hänen kanssaan. Ilmoitamme teille, mitä Herran on sanonut: me elossa olevat, jotka saamme jäädä tänne siihen asti kun Herra tulee, emme ehdi poisnukkuneiden edelle. Itse Herra laskeutuu taivaasta ylienkelin käskyhuudon kuuluessa ja Jumalan pasuunan kaikussa, ja ensin nousevat ylös ne, jotka ovat kuolleet Kristukseen uskovina. Meidät, jotka olemme vielä elossa ja täällä jäljellä, temmataan sitten yhdessä heidän kanssaan pilvissä yläilmoihin Herraa vastaan. Näin saamme olla aina Herran kanssa. Rohkaiskaa siis toisianne näillä sanoilla."

Korinttolaisille (1 Kor.15:36-37, 42-52) Paavali selitti ylösnousemustapahtumaa, jota lyhennetysti lainaan tähän uuden käännöksen mukaan:

"... Eihän se mitä kylvät tule eläväksi, ellei se ensin kuole. ja kun kylvät, et kylvä tulevaa kasvia vaan pelkän siemenen. ... samoin tapahtuu kuolleiden ylösnousemuksessa. Se mikä kylvetään katoavana, nousee katoamattomana. Mikä kylvetään vähäpätöisenä, nousee kirkkaana. Mikä kylvetään heikkona, nousee täynnä voimaa. Kylvetään ajallinen (oik: sielullinen) ruumis, nousee hengellinen ruumis. ... Ensimmäinen ihminen on maallinen, maasta lähtöisin, toinen ihminen on taivaasta. Millainen tuo maallinen ihminen oli, sellaisia tulevat olemaan taivaalliset ihmiset, ja millainen tuo taivaallinen ihminen on, sellaisia tulevat olemaan maalliset ihmiset. Ja niinkuin me nyt olemme maallisen ihmisen kaltaisia, niin me tulemme kerran taivaallisen ihmisen kaltaisiksi. ... Nyt ilmoitan teille salaisuuden: Me emme kaikki kuole, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa. Pasuuna soi, ja kuolleet herätetään katoamattomina ja me muut muutamme. ..."

Toisessa kirjeessään (2 Kor.4:14-5:1) Paavali tuo asiaan uusia näkökohtia, ja lainaanpa siitäkin tähän lyhennetysti:

"Me tiedämme, että hän joka herätti kuolleista Herran Jeesuksen, herättää Jeesuksen tullessa meidätkin ja tuo meidät eteensä yhdessä teidän kanssanne. ... Sen tähden me emme lannistu. Vaikka ulkoinen ihmismme murtuuikin, niin sisäinen ihminen uudistuu päivä päivästä. Tämä hetkellinen ja vähäinen ahdistus tuo meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden. Emmekä me kiinnitä katsettamme näkyvään vaan näkymättömään, sillä näkyvä kestää vain aikansa, mutta näkymätön ikuisesti. Me tiedämme, että vaikka tämä maallinen teittamajamme puretaanikin, Jumalalla on taivaassa meitä varten ikuinen asunto, joka ei ole ihmiskätkettyä työtä. ..."

Itse asiassa Paavali sanoo, että meitä jokaista varten on jo valmiina tämä ikuinen asunto taivaassa, Jumalan luona. Meidän tulee siis katsella, ei näkyviä vaan näkymättömiä. Samaa Paavali sanoo toisin sanoin Kol.3:1-4:ssä:

"Jos siis teidät on yhdessä Kristuksen kanssa herätetty kuolleista, niin tavoitelkaa sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Ajatelkaa sitä mikä on ylhäällä, aikaa sitä mikä on maan päällä. tehän olette kuolleet, ja teidän elämäenne on Kristuksen kanssa kätkeyty Jumalaan. Kun Kristus, teidän elämäenne, ilmestyy, silloin tekin ilmentytte hänen kanssaan kirkkaudessa."

Kun Kristus ilmestyy kirkkaudessa ja me ilmestymme silloin yhdessä hänen kanssaan, se ei merkitse sitä, että meidät olisi jo sitä ennen kerätty täältä alvan kuin salaa pois, jossakin salaisessa Herran tulemuksen vaiheessa. Se merkitsee sitä, että Jeesuksen tullessa meidät temmataan häntä vastaan yläilmoihin, jossa me hänet kohtaamme. Kristittyjen autuas toivo onkin juuri Kristuksen ilmestyminen kirkkaudessaan, kuten Paavali Tiitukselle (2:13) kirjoitti:

"...kun odotamme autuaan toivomme toteutumista, suuren Jumalan ja vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden ilmestymistä."

Se on autuas toivo, koska juuri silloin tapahtuu lopullinen lunastuksemme, johon kuuluu meidän tekemisemme ruumiimme puolesta Kristuksen kaltaisiksi Jumalan pojiksi. Se merkitsee nyt salassa olevan Jumalan kirkkauden ilmitulemistä ja tunkeutumista tähän maailmaan, tuonpuoleisen tunkeutumista tämänpuoleiseen. Se merkitsee myös tuomiota tämän maailman ihmisille, sekä kosmisia myllerryksiä, jotka aikaansaavat perusteellisen muutoksen. Näistä synnytystuskista syntyy kuitenkin uusi maailma, joissa vanhurskaus asuu, ja jossa koko luomakunta on vapautettu turmeluksen orjuudesta.

Paavali kuvaa 2 Tes. 1:6-10:ssä mitä Jeesuksen kirkkauden ilmestymisessä tapahtuu:

"Jumala on oikeudenmukainen: hän antaa teidän ahdistajienne joutua ahdistukseen, mutta ahdistetut - niin teidät kuin meidätkin - hän päästää siitä, kun Herra Jeesus väkivien enkeleittensä kanssa ilmestyy taivaasta tulenlieskojen kekeillä ja rankaisee niitä, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä suostu olemaan kuuliaisia Herramme Jeesuksen evankeliumille. Heidän rangaistuksenaan on ikuinen kadotus, ero Herrasta ja hänen voimansa kirkkaudesta, kun hän tuona päivänä saapuu ottamaan vastaan pyhiensä kunnioituksen ja kaikkien uskovien ylistyksen."

Jakeeseen 8:n teksti kuuluu alkukielestä tekemäni tulkin mukaan sanatarkasti: "οὐρανὸς δίκην ῥόσους ὁ ὀρθρὸς αἰὼν ὁ ὅτι προφῶρος τοῦ Κυρίου καὶ ὁ ὅτι ῥῶς ὁ ὅτι ῥῶς ὁ ὅτι ῥῶς..." = "Jollaiset tulevat saamaan rangaistuksen, iankaikkisen tuhon Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta." Minä väitän tämän merkitsevän, että "He tulevat saamaan rangaistuksenaan iankaikkisen tuhon, ja tämä tuho kohtaa heitä Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta." Tässä Paavali nimittäin rakentaa kuvauksensa Jesajan kirjan (66:15-16) tekstiin:

"Katso, Herra saapuu tulenlieskassa, hänen vaununsa ovat kuin pyörretuuli. Hänen vihansa purkautuu tulenhehkuna, hänen jyrinänsä liekkeinä. Niin Herra toteuttaa oikeutensa tulella, hänen miekkansa lyö ihmissukua, ja monet kaatuvat sen lävistäminä."

Kosmisista tapahtumista on kirjoitettu toiseen Pietarin kirjeeseen (3:10-13):

"Herran päivä tulee kuin varas. Sinä päivänä taivaat katoavat jylisten, taivaankappaleet palavat ja hajoavat. Silloin paljastuu maa ja kaikki, mitä ihminen on maan päällä saanut aikaan. Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia onkaan pyhässä elämässä ja hurksissa teoissa oltava niiden, jotka odottavat Jumalan päivää ja jouduttavat sen tuloa - tuon päivän, joka saa taivaat liekehtien hajoamaan ja taivaankappaleet sulamaan kuumuudesta. Mutta meillä on hänen lupauksensa, ja siihen luottaen me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu."

Minä uskon, että edellä tarkoitetaan uusilla taivailla ja uudella maalla sitä niin sanottua "tuhatvuotisen valtakunnan aikaa", joka koittaa välittömästi Herran tulemuksen ja hänen vihollistensa kukistamisen jälkeen. Tästä jaksosta Paavali kirjoitti (Room.8:19-21):

"Koko luomakunta odottaa hartaasti Jumalan lasten (oik: poikien) ilmestymistä. Kaiken luodun on täytynyt taipua katoavaisuuden alaisuuteen, ei omasta tahdostaan, vaan hänen joka on sen alistanut. Luomakunnalla on kuitenkin toivo, että myös se pääsee kerran pois katoavaisuuden orjuudesta, Jumalan lasten vapauteen ja kirkkauteen. Me tiedämme, että koko luomakunta yhä huokaa ja vaikeroi synnytystuskissa."

Tuhannella vuodella kuvattu aika saattaa olla vain kielikuva pitkästä ajanjaksosta. Ilmestyskirja puhuu kuitenkin vielä tämänkin jälkeisestä ajasta, antaen ainavasti ymmärtää, että tämä nykyinen maapallo katoaisi, ja uusi tulisi sen sijaan (Ilm.20:11, 21:1). Vasta tämä uusi olisi sitten se autuaitten lopullinen koti, sillä sinnehan kerrotaan pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin lopulta laskeutuvan.

Pelastusarmeijalaisia teitä (ja minuakin) kiinnostaa, mitä PA:n opin käsikirja sanoo näistä asioista. Yhdennettätoista opinkappaletta käsittelevässä kolmannen osan tekstissä on otsikko: "Herran päivä", ja sen alla numeroiduin kappalein varustettua tekstiä. Tämän tekstin ensimmäisessä kappaleessa sanotaan:

"1. Ylösnousemus ja yleinen tuomio, jotka mainitaan opinkappaleessa 11, ovat merkkejä siitä, että Jumala perustaa iankaikkisen valtakuntansa. Raamattu viittaa tähän: 'viimeisenä päivänä' (Joh.6:39), 'Herran päivänä' (1 Tess.5:2,2 Piet.3:10), 'Herran tulemuksenä' (Jaak.5:7), 'Jeesuksen Kristuksen ilmestymisenä' (1 Piet.1:7,13). Tässä yhteydessä sana 'päivä' ei lainkaan tarkoita erityistä täsmällistä ajankohtaa, vaan sitä iankaikkisen valtakunnan päivää, jolloin Jumalan täydellinen kirkkaus ja hänen lopullinen tarkoituksensa luomakunnan suhteen toteutuvat."

Tekstin toisessa kappaleessa sanotaan:

"2. 'Herran päivä' on myös 'Herramme Jeesuksen Kristuksen päivä'. (1 Kor.1:8; katso myös 2 Kor.1:14; Fil.1:6,10;2:16.) Kristus joka tuli maailmaan 'orjan muodossa'(Fil. 2:7), ilmestyy Herrana ja Vapahtajana taivaaseeasteumisen kirkkaudessa sekä suorittamansa työn voitonriemuisessä täyttymisessä (Mark.8:38; 1 Joh.3:2)."

Tekstin kolmannen kappaleen teksti on hyvin lyhyt, kuuluen:

"3. Se on myös 'lunastuksen päivä'. (Ef.4:30; katso myös Hebr.9:27,28.)

Tämän kolmannen kohdan tekstin sulkumerkkien sisällä oleva raamatunpaikkaviittaus on Ef.4:30, joka kuuluu uuden käännöksen mukaan:

"Älkää tuottako surua Jumalan Pyhälle Hengelle, jonka olette saaneet sinetiksi lunastuksen päivää varten." (Kreikaksi:"καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς τὴν ἡμέραν ἀπολυτρόσεως.")

Tässä mainittu lunastuksen päivä on se lopullisen lunastuksen, meidän ruumiittemme Jumalan pojiksi lunastamisen päivä. Teksti sanoi, että Pyhä Henki on annettu meille sinetiksi tätä lunastuksen päivää varten. Tämän ymmärtämiseksi on vielä luettava samaa efesolaiskirjettä sen ensimmäisestä luvusta (1:13 -14):

"Kristukseen tekin nyt uskotte, kuultuanne totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin. Häneen uskoessanne (pitäisi olla: 'uskottuanne': πιστεύοντες) te myös olette saaneet luvatus Pyhän Hengen sinetiksenne. Se on meidän perintömme vakuutena, joka takaa meille lunastuksen, Jumalan kirkkauden ylistykseksi."

Jo vuoden 1906 ilmestyneessä raamatunkäännöskomitean ehdotuksessa tämä 14 jae kuuluu tarkennetusti:

"... joka on meidän perintömme vakuutena, pantu niiden lunastamiseksi jotka hän on omiksensa omistanut,..."

Sinetti on oikeammin "käsiraha" (ὁ ἀρραβών), siis ensimmäinen maksuerä, joka velvoittaa antajansa koko erän suoritukseen. Näin tärkeä merkitys on siis sillä, että on Pyhällä Hengellä sinetöimisestä osallinen. Tänäänkin tässä tilaisuudessa on mahdollisuus kuulla pelastuksen evankeliumia, ja alkaa uskoa Kristukseen, sekä sen jälkeen pyytää Jumalalta kohdallensa tätä Pyhän Hengen sinetin saamista. Kun sitten sen saat, se on sinulle takuuna lopullisesta lunastuksesta, kuten meille muillekin. Amen.